

DENDANSKE STJERNE

Nummer 9
September 1969
118. Argang

Det inspirerende budskab

AF BOYD K. PACKER, assistent til De Tolvs Råd

For nogen tid siden kom religions-redaktøren fra en stor avis til en konference. Han kom rejsende langvejs fra for at få et indtryk af en mormon-konference.

Før begyndelsen af et af møderne kom vi gående ned ad midtergangen i denne bygning (tabernaklet). Han lagde mærke til en midaldrende mand, der sad lige ved siden af midtergangen, og han bad om at blive præsenteret for ham. Vi fandt ud af, at den pågældende var et af Kirkens medlemmer fra vestkysten af USA. Så vidt jeg husker, havde han engang været medlem af det samme kirkesamfund, som redaktøren tilhørte. Han var nu rådgiver i et biskopråd. Interviewet skred frem nogenlunde som følger:

„Hvor længe har De været medlem af denne Kirke?“

„Cirka otte år.“

„Sluttede De Dem til Kirken første gang missionærerne kontaktede Dem?“

„Ih nej, der gik skam flere uger, før jeg sluttede mig til Kirken.“

Og så tilføjede han med et smil: „Jeg bryder mig ikke om at komme forhæstet ind i noget.“

„Sig mig engang,“ fortsatte redaktøren, „man fortæller mig, at denne kirkes præsident er en profet, er det sandt?“

„Ja, jeg kender ham som Guds profet. Han er lige så meget profet som de bibelske profeter.“

„Bliver De betalt for deres tjeneste i Kirken?“

„Ja,“ svarede han, „rigeligt betalt med velsignelser — ikke med penge, og tiende-princippet kræver, at vi må betale for dette privilegium.“

Redaktøren, som lod til at være tilfreds med interviewet, begyndte at gå. Så vendte han sig om igen — som ved nærmere eftertanke — og spurgte:

„Sig mig engang, hvorfor . . . hvorfor betaler De tiende?“

Jeg lagde mærke til, at denne gode broders ansigtsudtryk blev meget alvorligt, og der var en skygge af følelse i hans øjne, da han sagte svarede med et eneste ord: „Lydighed.“ O

INDHOLDSFORTEGNELSE

I fællesskab. Af Præsident David. O. McKay	275
En profets sjæl. Af Ældste Marion D. Hanks	276
UKGUF — et hundrede års tjeneste	279
UKGUF's første hundrede år. Af Eleanor Knowles	280
En bøn for skønsom brug af medikamenter. Af Doktor J. Louis Schricker	285
DU gør hele forskellen. Af Elaine Cannon	288
Pionerkvinden. Af Kenneth W. Godfrey	289
Den præsiderende Biskop taler til ungdommen om hvad et navn kan betyde	294
Hjælpeforeningen: Kvindens plads i Kirken i dag. Af Belle S. Spafford	292
Søndagsskole: Planlæg din lektiepræsentation II. Af Rex M. Pinegar	295
GUF: GUF er stedet	297
Ungdomsiderne: Det bedste i livet	287
Børnenes sider: Det nye hus. Af Solveig Paulson Russel	65
En lang nat. Af Iris Syndergård	68
Salat-Maren	72

Forklaring til omslaget

Tidspunkt: Søndag aften den 28. november 1869. Stedet: Dagligstuen i Lion House. Begivenhed: Præsident Brigham Young stifter den forening, der senere blev til Unge Kvinders Gensidige Uddannelses-Forening.

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 9 · September 1969
118. Årgang

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige

Paul L. Pehrson
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Simonsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (Inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet \$ 3.- pr. halvår, \$ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG. Offenbach/M.,
Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Præsident
DAVID O. McKAY.

I fællesskab

Ifølge skriften er det således: „at hverken er kvinden noget uden manden eller manden noget uden kvinden.“ (1 Kor. 11:11).

Mænd og kvinder hæver sig sjældent over de mål, som de sætter for hinanden. Selv om en kvindes liv er fyldt med næsten alt, hvad der er godt og smukt, så er det ukorrekt at tale om en kvindes verden og en mands verden, for de er en uadskillelig enhed. Almindeligvis har mænd og kvinder de samme interesser, de samme håb og forventninger — den enes succes eller fiasko er den andens succes eller fiasko. De deler hinandens glæder, bærer hinandens byrder og arbejder sammen for at opnå succes. Jeg gentager: der findes ikke en „kvindes verden“ eller en „mands verden“. Der er kun en verden, i hvilken hver af parterne yder hans eller hendes andel i bestræbelserne på at opnå et ønsket mål. Kvindens verden er lige så ubegrænset som mandens.

Alligevel har den guddommelige Skaber, da Han skabte manden og kvinden, indført en lige så tydelig forskel på dem i temperament, i naturlige tilbøjeligheder, og på aktivitetens område, som Han har gjort med hensyn til sex; den mest ophøjede skønhed og den største harmoni i livet opnås, når manden anvender sit liv til det, som naturen har skabt ham til, og kvinden udfører det, som hun er bedst egnet til. Det er en sag, der vækker dyb bekymring, når sociale og økonomiske omstændigheder lokker — om ikke tvinger — en kvinde ud af de omgivelser, hvori hun kan finde størst lykke og yde menneskeheden det største gode.

Kvindelighed burde være intelligent og ren, fordi den er den levende livskilde, hvorfra menneskeheden strømmer. Hun, som er villig til at forurene denne kilde med tobak, giftig medicin og bakterier, der vil hæmme den ufædte, er usand over for sit køn og en fjende af racens styrke og beståen.

Et af verdens største behov i dag er intelligente og samvittighedsfulde mødre. Det er i hjemmene at

de fundamentale dyder, som bidrager til menneskelig velfærd og lykke, må indprentes.

En moder har den største mulighed for at øve indflydelse, god eller dårlig, i det menneskelige liv. Det første, der dannes i et lille barns sind, er billedet af moderen. Det er hendes kærtegn, der vækker den første tryghedsfølelse, ved hendes kys opstår de første følelser, og hendes sympati og mildhed er den første forsikring om, at der findes kærlighed i verden. Det er sandt, at den tid kommer, hvor faderen indtager sin plads som eksempel og som helt for den opvoksende dreng, og i drengens spirende ambitioner efter at udvikle mandige karakteregenskaber, kan det udadtil se ud som om han vender sig fra de mere blide dyder, som hans moder har fremkaldt. Og alligevel vil den altid ledende og tilbageholdende indflydelse, der plantedes i ham i de første år af hans liv, blive hos ham og præge hans tanker og hukommelse lige så karakteristisk, som en bestemt duft er knyttet til en bestemt blomst.

Indflydelsens små tråde leder og danner den lille babys liv og det lille barns liv, indtil det i ungdommen begynder at blive ledet af båndet og senere i livet af lænken — vanens lænke. De kræfter, som øver indflydelse på barnet, er hjemmet, legepladserne, skolen, kammeraterne og samfundet.

Livets love og Guds åbenbarede ord pålægger mødre og fædre ikke blot at give barnet en ren fødsel og sørge for dets sundhed, men også at oplære det til at udvise tro og vandre retskaffent. Børnene skal undervises i „læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspåleggelse, når de er otte år gamle.“ De der negligerer dette i forskrift og eksempel bør huske på at så „skal synden hvile på forældrenes hoved.“ (L&P 68:25)

Det ideelle liv er i sandhed et partnerskab mellem mand og kvinde, der begge stræber efter at holde befalingerne og gøre Herrens vilje. ○

En profets sjæl

AF ÆLDSTE MARION D. HANKS*
assistent til De Tolvs Råd

* Fra en hyldestale af ældste Hanks den 19. marts 1968 på Brigham Young University i anledning af overrækkelsen af „Belønning for eksemplarisk manddom“ til Præsident McKay. I denne måned fejrer Præsident McKay sin 96. fødselsdag.

Man siger, at en stor mand er „en af disse sjældne sjæle, som ser prædikener i sten og bøger i bække, og Guds strålende lys over alting. Igennem et ydmygt muntert og blidt liv har han haft øjne til at se og øren til at høre musik, som de fleste af os går glip af“. Dette kunne udmærket, og måske endnu bedre, siges om Præsident David O. McKay end om noget andet menneske.

I sit klare vidsyn, sin dristige intelligens, i omfanget af sin viden og i sin dybe visdom står David O. McKay som et mønster. Digtere, filosoffer, profeter, alle er inden for hans synsfelt — deres tanker er oplagret i hans hukommelse gennem de timer han har anvendt og det hårde arbejde han har udført. Hans modtagelige sind, hans ædle karakter, hans højsindede natur har omformet, forfinet og anvendt hans lærdom og hans kærlighed og fået den til at smelte sammen i visdom. På ham synes en vens ord især at passe: „Jeg gav det og gav det og gav det, indtil det blev mit.“

Hvad har betydnet mest for Præsident McKay? Hvad har der været lagt størst vægt på? Husk på lærdommene i hans store tjenestegerning, hans instruktioner til sit folk. Jeg bemærker mig disse få:

Tro på Gud og Kristus ... en kristuslignende karakter ... at leve uden for sig selv i kærlighed ... et liv der er værdigt til at stole på, et rent og sundt liv ... sjælens ædelhed ... uddannelse, sindets disciplin ...

At dyrke det skønne og det opløftende ... klog fete- ren, godt ægteskab, familieenhed, familiebøn ... hjem- mets hellighed ... at ære kvindelighed og moderskab ... eksemplarisk manddom ... at ære sine forældre og sin arv ...

Høflighed, gode manerer, ædelhed ... hårdt arbejde, tjenestegerning ud over ens eget jeg ... sand patrio- tisme, kærlighed til fædrelandet ... hvert medlem en mis- sionær ... at forkynde det som er kommet til ham fra Gud.

Hvor godt har Præsident McKay ikke anvendt sine idealer, givet dem kød og blod, givet dem livets ånde! Lad mig, i stedet for at beskrive dem, illustrere dem med følgende hændelser ud fra mine egne oplevelser.

En morgen i templet, da Præsident McKay talte til alle brødrene, som var kommet fastende og bedende for at forberede sig til en generalkonference, vurderede han dem roligt og sagde derefter noget så enkelt, at enhver af os kunne have tænkt på det, og alligevel var der sand- synligvis ingen der ville have gjort det. Han gjorde det, og jeg har ikke glemt den følelse jeg havde, da jeg så på ham og hørte ham sige (og jeg må omskrive det fordi jeg ikke har de nøjagtige ord, men jeg tror ikke jeg har glemt det): „Vi er kommet her til morgen med vort le- geme renset og med rent tøj på, med vort sind beredt og i al stilfærdighed, for at vente på Herrens vejledning.“

Ville dette ikke være et godt livsmønster hver dag for ethvert menneske?

Hans betænksomhed er ufejlbarlig, hans høflighed ligeledes.

For nylig talte jeg med ham på hans kontor, og da jeg kom ind, sad han som sædvanlig bag sit skrivebord. Han havde ikke følt sig godt tilpas, han var ikke stærk. Enhver anden i sådanne omstændigheder ville det sandsynligvis ikke være faldet ind at prøve på at rejse sig for at hilse på en besøgende, men jeg kunne ikke forhindre Præsi- dent McKay i at kæmpe for at komme på benene for at byde mig velkommen. Den lille oplevelse fik tårerne frem i mine øjne.

Det får mig til at huske på en anden dag, i de første måneder af min tjenestegerning, da jeg var blevet bedt om at tale ved en Primary-generalkonference. Da jeg mente jeg havde fri den fastsatte dag, havde jeg sagt ja til en opfordring til at tale ved åbningsmødet, og kom derfor i knibe, da jeg fik indbydelse til på samme tids- punkt at overvære det sædvanlige møde før konferencen

for brødrene i templet, og dette møde var fastsat lidt tidligere end sædvanlig. Da søstrene fik dette at vide, blev de naturligvis bekymrede, da deres program var blevet udarbejdet og trykt og var vanskeligt at forandre.

Jeg spurgte flere andre til råds, da Præsident McKay ikke var til stede i øjeblikket, og de forsikrede mig alle, at det var min pligt at være med til mødet i templet, til trods for mit løfte til Primary, og med sorg beredte jeg mig til at gøre det.

Da Præsident McKay vendte tilbage, havde jeg lejlighed til at omtale mit dilemma for ham. Hans øjeblikkelige svar var at forsikre mig om, at jeg måtte være til det møde, som jeg havde lovet at være til, og at jeg skulle meddele søstrene dette.

Ved det fastsatte møde i templet rejste Præsident McKay sig og meddelte alle brødrene ved begyndelsen af mødet, at jeg havde lovet mig til et Primarymøde, og så lavede han om på hele mødet, for at jeg, den mindste af dem, og i sandhed den mindst vigtige, kunne være til stede til de hellige formål, som havde ført os sammen. Og derefter var jeg undskyldt, så jeg kunne opfylde mit løfte. Det syntes en lille ting, men ikke for mig, og jeg spekulerede på, det indrømmer jeg, om andre mennesker ville have været så nådige og så betænksomme under de samme omstændigheder.

For nogle kan et interview til tider synes som en udspørgen eller endog et forhør. Sommetider bliver ærlige mennesker frastødt, fordi de enten tager spørgsmålenes natur eller interviewernes holdning ilde op.

En af de gode sider ved et interview med Præsident McKay er, således som enhver, der har haft den oplevelse, ved, at medens man er hos ham, har man en stor mands hele opmærksomhed — øjne, øren, det interesserede hjerte. Jeg vil aldrig glemme et vigtigt interview jeg havde med Kirkens Præsident. Jeg har aldrig anset det for at være på sin plads at diskutere det i enkeltheder offentlig, og jeg har ikke til hensigt at gøre det nu, men jeg vil simpelthen gerne gøre opmærksom på hans spørgsmåls beskaffenhed og ånden hos den mand, som stillede dem. Det var et oprigtigt og intensivt interview, men det var en udveksling, og de spørgsmål, som gav ham hvad han ønskede at høre fra mig, var spørgsmål som f. eks. (læg mærke til den måde han spørger på): „Er du helt loyal mod din familie?“ „Er der nogen upassende tilknytning eller forbindelse uden for dit hjem?“ „Er der nogen uøstede problemer i dit liv?“ Hvem kunne tage så nådige og milde og høflige spørgsmål ilde op eller svare forskert på dem?

To andre hændelser taler tydeligt om den helhed, den sundhed og den inspiration, som Herren har velsignet denne store mand med.

Jeg skulle rejse til Vietnam kort før jul. Jeg havde en kort samtale med Præsident McKay for at modtage et budskab, som han ønskede bragt til vore mænd i krattet

Altid at spørge til folks helbred er ligesaa taabeligt og upassende som bestandigt at spørge den Købmand, der er ved at gaa fallit, hvor længe han endnu kan klare sig.

(Ludvig Holberg, 1684-1754)

og rismarkerne. Han opholdt mig længere end jeg havde ventet, tilsyneladende iverig efter at høre mine planer og formål med denne mission. Interessant nok havde han ikke medlidenhed med mig eller sympatiserede det mindste, da han fik at vide, at den planlagte rejse kunne påvirke juledagene, medens jeg var borte fra min familie. Hvad han sagde var: „Hvilket vidunderligt privilegium for dig at skulle rejse!“

Da vi var færdige, rakte han sin hånd ud og rørte let ved mit knæ, og han sagde noget, som for mig syntes at sammenfatte hans tjenestegernings herlighed og et ædelt livsløb. „Fortæl dem om denne udveksling af kærlighed,“ sagde han. „Fortæl dem om denne udveksling af kærlighed.“

Det var ikke de kærlige ord han hentydede til, men den vidunderlige og skønne følelse i hans hjerte, som jeg er sikker på han vidste blev gengældt i mit eget. Jeg gad vide, om det ikke er det hele livet drejer sig om — at have evnen til at føle og styrke til at meddele, at udveksle kærlighed.

En passende vurdering af Præsident David O. McKay blev givet af en kendt arbejderleder, som jeg havde det privilegium at ledsage til et interview med ham, tillige med mandens hustru og to døtre. Det var en bemærkelsesværdig oplevelse — der var latter, god humor, sommetider samtale, som syntes lidt let, sommetider meget alvorlig, i denne halve times tid.

Vi nød alle interviewet; der var ingen stillen sig i positur, ingen stillen sig an, ingen deklameren — kun den enkle, varme, ædelmodige, inspirerede venlighed, der udrålede og udtrykte sig. Da vi forlod værelset, løb tårerne ned ad kinderne på manden og hele hans familie, og jeg hørte denne internationalt berømte mand sige følgende interessante ord: „Jeg har haft den oplevelse at møde konger og herskere, og jeg har set ledere af mange slags i mange lande, men jeg har aldrig truffet en sådan mand. Jeg tror ikke vor generation nogensinde vil frembringe en mand som ham.“

Senere gentog han denne udtalelse for en gruppe universitetsprofessorer i byen, og komplimenterede dem for den velsignelse at de boede i et område, hvor de kunne blive påvirket af det største menneske han nogensinde havde truffet.

Det blev sagt om gamle tiders profeter, og det kan med samme gyldighed siges om David O. McKay:

„Og (han) vandrede på Herrens veje og holdt hans bud, og han dømte retfærdigt...“ (Mosiah 29:43)

„Og deres kærlighed til (ham) var stor; ja, de nærrede større ærelse og respekt for ham end for nogen anden mand...“ (Mosiah 29:40)

„Det var (hans) tro, og hans hjerte glædede sig derved . . . ved at gøre godt, ved at bevare sit folk, ved at holde Guds bud og modstå ugudelighed.“

Ja, sandelig, sandelig siger jeg jer, dersom alle mennesker havde været og altid ville være ligesom (denne mand), da ville selv helvedes magter være blevet rystet for evigt; ja, djævelen ville da aldrig have magt over menneskenes hjerter.“ (Alma 48:16—17) ○

UKGUF

et hundrede års tjeneste

På en begivenhedsrig søndag aften den 28 november 1869 og efter at andre af dagens møder var afsluttet, sammenkaldte præsident Brigham Young de kvindelige medlemmer af sin familie i sit hjem og stiftede en forening, der senere blev til Unge Kvinders Gensidige Uddannelses-Forening.

Nu, da vi gør forberedelser til at højtideligholde hundreårsdagen for dens beskedne begyndelse, ser vi, at UKGUF er vokset fra ét møde afholdt af én familie til tusinder af foreninger i seks verdensdele og mange øsamfund, omfattende bogstaveligt talt alle familier i Kirken. Denne forenings inspirerende formål blev fastlagt under det første møde; det gik ud på at udvide hjemmets ånd og indflydelse og at udvikle, styrke og vedligeholde personlige vidnesbyrd.

Kirkens medlemmer har stor respekt for statistikker og den magt, de vidner om. Sådanne statistikker afslutter de forenede anstrengelser fra en gruppe, men det er den enkelte, der er mest vigtig. Den ene fortrækkes ikke fremfor den anden, og slutresultatet, der er anført i statistikkerne, er resultatet af de forenede anstrengelser af de enkelte, der så villigt har givet deres tid og talenter.

Til lederne og lærerinderne i UKGUF siger vi, som vi ville sige til de medlemmer, der er kaldet til at arbejde i andre af Kirkens hjælpeorganisationer, at det er en livsopgave; den holder ikke op, når I lukker lektiehæftet efter at have givet en lektie. Den fortsætter syv dage om ugen hvert eneste år, når I møder klassens medlemmer og deres familier til andre af Kirkens møder, eller hvor som helst jeres veje mødes.

Og til alle I unge piger: jeres GUF-arbejde er ikke blot en ugentlig foreteelse, for GUF viser jer vejen til en livsførelse, som I vil få evig glæde af. Det er ikke vanskeligt at udpege de unge piger, der lever efter disse idealer; de er i sandhed strålende lys i enhver forsamling.

Kirken blev oprettet (ligesom UKGUF) for at fremelske det fuldkomne menneske, åndeligt, fysisk, mentalt og etisk — altid ifærd med at berede sig til at møde livets muligheder og prøvelser. Vi takker Herren for den inspiration, Han gav Brigham Young for hundrede år siden. Herren har styrket og inspireret GUF's ledere og medlemmer i ti begivenhedsrige årtier.

Til alle I unge piger i GUF — nogle ganske unge — andre lidt ældre — siger vi: „Gud er lydhør over for jer, jeres forhåbninger og mål. Livet på Jorden er en prøvetid, en tid, hvor man vandrer i tro og i lyset af det store princip handlefrihed efter en plan, som vi alle accepterede i „Det store Råd i Himlen“. Vejen er til tider vanskelig, men Herren er altid nær, hører vore bønner og giver det svar, Han ved er det bedste. Under en større synsvinkel kan jeres problemer ikke være ret meget forskellige fra dem, de første GUF-medlemmer var stillet overfor og alle de øvrige, der har været medlemmer i løbet af disse hundrede år.

I dette jeres jubilæumsår ønsker vi alle jer til lykke, som nu er medlemmer, lærerinder og ledere i Unge Kvinders GUF. I er altid i vore bønner, og vi byder jer velkommen som deltagere og medarbejdere i at opbygge Herrens rige på Jorden.

David O. McKay
Hugh B. Brown
William Tanner
Joseph Fielding Smith
Harold B. Johnson
Kimberly

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

UKGUF stavsfunktionærer fra 1930'erne.

Præsident Brigham Youngs hjem — til venstre Lion House, hvor UKGUF blev organiseret — og til højre Bee Hive House. Billedet er taget omkring 1860.

UKGUF's første hundrede år

AF ELEANOR KNOWLES, IMPROVEMENT ERA

Kvinder af 1969 som slavisk følger de nyeste modepåfund i tøj, make-up og frisurer, vil uden tvivl blive forbavset over at erfare, at det netop var på grund af disse ting, at Unge Kvinders Gensidige Uddannelses-Forening blev organiseret.

Inden for enhver generation er det kvinderne — især teenagerne og de, der er i tyverne — som ivrigst retter sig efter moden i den evige søgen efter skønhed. I de første år efter de Helliges ankomst til Salt Lake dalen var det påkrævet, at man klædte sig ærbart og beskedent, da man havde vigtigere ting, der først måtte ordnes, såsom at bygge huse, tilplante markerne og opbygge menigheden. Men da alle disse ting var blevet bragt i orden, begyndte kvinderne at bekymre sig mere om, hvordan de var klædt, og man kunne nu se kvindens medfødte trang til smukke klæder komme til fuld udfoldelse.

Året 1869 var et betydningsfuldt år for de Hellige, for i maj måned blev det sidste led af den transkontinentale jernbane tilendebragt. Dette fik stor betydning på flere områder, f. eks. kunne emigranter fra fjerne områder nu forholdsvis let rejse over de varme og østvede sletter, og materialer til byggeri og landbrug samt forbrugsvarer kunne sendes hurtigere og billigere.

Men med disse goder kom også kvindemoden! Det foruroligede Brigham Young at kvinderne i menigheden klædte sig så outreret med alskens flæsker og dikkedarer, og derfor indså han klart, at der måtte gøres noget, og at hans egen familie tilmed måtte gå i spidsen for det.

Præsident Brigham Young sammenkaldte derfor søndag den 28 november 1869 de kvindelige medlemmer af sin husstand, og efter at de allesammen havde bedt aftenbøn, sagde han til sin familie:

„Hele Israel ser op til min familie og følger nøje med i, hvad mine hustruer og børn foretager sig. Derfor øn-

Piger fra omkring 1910 morer sig i en sportsaktivitet.

sker jeg, at I opfører jer ordentligt, er sparsommelige, flittige og godgørende, men mest af alt ønsker jeg, at I indskrænker jeres ekstravagance i klæder, mad, ja, endog i jeres tale. Tiden er nu kommet, hvor søstrene må ophøre med alle deres tåbelige ideer i deres klædedragter og i stedet bære en mere beskedent påklædning, være ydmyge i deres optræden og i det hele taget være et eksempel, som den øvrige verden vil ønske at efterligne.

Det bekymrer mig at se, hvorledes kvinderne forsøger at overgå hinanden ved at følge verdens tåbelige moder.

Jeg har længe tænkt på at ville organisere Zions unge døtre i en forening ... jeg ønsker, at vore piger får et personligt vidnesbyrd om Evangeliet. Derfor vil jeg oprette denne forening, og jeg ønsker at mine døtre skal være de første til at vise vejen.

Vi vil organisere en forening, som jeg ønsker, at I alle tilslutter jer. Jeg ønsker, at I skal vise mådehold i jeres påklædning, i jeres spisevaner og i jeres talemåder. I disse ting har I alle gjort jer skyldige på grund af jeres tankeløshed og overflødige tale. Hold jer væk fra alt, hvad der ikke er godt og smukt, så I ikke bliver ulykkelige, men lær at leve således at I kan være lykkelige i dette liv og i det, der kommer herefter."

Til stede den aften var Eliza R. Snow, en dygtig digter og forfatter, som var aktiv i Kvindelig Hjælpeforening, Kirkens første kvindelige organisation. Præsident Young bad hende om at hjælpe til med at organisere den nye forening, som blev kaldt „Young Ladies Department of the Cooperative Retrenchment Association", (som hurtigt blev forkortet til Young Ladies Retrenchment Association). Præsidentskabet bestod af Ella Young Empey, præsidentinde, med Emily Young Clawson, Zenia Young Williams, Maria Young Dougall, Caroline Young, Dora Young og Phebe Young som rådgivere.

UKGUFs præsidentinde, rådgivere samt medarbejdere i 1896.

Rygtet om den nye forening spredtes hurtigt, og lignende foreninger dannedes i hele Salt Lake dalen, de fleste under ledelse af Eliza R. Snow. I løbet af et år blev der også oprettet foreninger i Ogden, Provo, Logan, Brigham City, Bountiful og i de fleste andre byer i staten.

De første foreninger var selvstyrende, da der ikke fandtes noget program, man kunne følge. Hver enkelt forening havde sine egne forskrifter, som for det meste indeholdt de ting, præsident Young havde foreholdt sine døtre. Programmer og fremgangsmåder blev imidlertid bestemt af hver forening for sig.

I 1875 blev Unge Mænds Gensidige Uddannelses-Forening organiseret, og præsident Young foreslog, at man forandrede navnet på kvindernes forening til et lignende: Unge Kvinders Gensidige Uddannelses-Forening.

Efterhånden som foreningerne voksede, blev det nødvendigt at have en ledende bestyrelse til at udarbejde retningslinier og koordinere aktiviteterne i de forskellige afdelinger. I 1878 organiseredes den første stavsbestyrelse i Salt Lake staven, og kort tid efter blev lignende bestyrelser kaldet i andre stave. I 1890'erne blev der oprettet en „centralbestyrelse" sammensat af „hjelperne", og i 1921 blev denne omdannet til generalbestyrelsen.

De, der har ledet arbejdet med at oprette alle disse foreninger, har æren for det arbejde, der er udført. Seks kvinder har i de forløbne hundrede år arbejdet som generalpræsidentinder, og alle har de været yderst dynamiske og dygtige ledere.

Den første generalbestyrelse, kaldet i juni 1880, bestod af Elmina Shephard Taylor, præsidentinde, med Margaret Y. Taylor (præsident John Taylors hustru) og Martha Horne Tingey som rådgivere. Maria Young Dougall, en af præsident Youngs døtre, som var med til at organisere den første forening, blev senere indsat som rådgiver i stedet for Margaret Taylor.

Disse kvinder rejste flere tusinde kilometer i hestevogn for at oprette foreninger for de unge kvinder og for

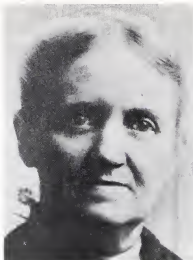

UKGUF-medlemmer marcherer ned ad Salt Lake Citys hovedgade i en farvestrålende parade.

at have et overblik over organisationens arbejde. Søster Taylor døde i 1904, og i april 1905 blev hendes rådgiver Martha Horne Tingey generalpræsidentinde med Ruth May Fox og Mæe Taylor Nystrom (datter af Elmina Taylor) som rådgivere.

Søster Tingey, som kun 22 år gammel blev kaldet som rådgiver i den første generalbestyrelse, arbejdede i 49 år i UKGUF's generalbestyrelse — 25 år som rådgiver og 24 år som præsidentinde — da hun i 1924 blev afløst. Den 28. marts samme år blev Ruth May Fox opretholdt som generalpræsidentinde med Lucy Grant Cannon og Cla-

Seks kvinder har ledet UKGUF som præsidentinde for Generalhovedbestyrelsen: Elmina S. Taylor, Martha Horne Tingey, Ruth May Fox, Lucy Grant Cannon, Bertha S. Reeder og Florence S. Jacobsen.

rixa A. Beesley som rådgivere. I oktober 1937 blev søster Cannon den næste generalpræsidentinde. Hendes rådgivere i de 11 år, hun var præsidentinde, var tre dygtige kvinder: Helen Spencer Williams, Verna Wright Goddard og Lucy Taylor Anderson.

I april 1948 blev Bertha S. Reeder generalpræsidentinde med Emily H. Bennett og LaRue C. Longdon som rådgivere. De blev afløst den 30. september 1961, da Florence S. Jacobsen, Margaret R. Jackson og Dorothy P. Holt blev opretholdt som det nye præsidentskab.

En af grundene til at GUF har haft så stor succes, er at programmerne er så varierede og byder på noget for enhver smag og interesse, og er blevet udarbejdet efter behov og interesse.

Den første forening bestod af piger og kvinder i alle aldre, men man fandt hurtigt ud af, at der måtte en inddeling til, og en junior- og seniorafdeling blev oprettet. Denne inddeling er i årenes løb blevet forandret mange gange. F. eks. var bikubeklassen for piger mellem 14—18 år; den blev oprettet i 1913 for at aktivere pigerne i sommermånederne. Men i slutningen af 20'erne blev programmet ændret, så at klassen kun omfattede 12—13 årige

Badegæster flyder i den salte Great Salt Lake ved badestedet Saltair, der er et populært udflugtssted og scenen for mange GUF aktiviteter.

piger. De ældre bikubepiger (16—17 år) blev organiseret i en juniorafdeling, og piger fra 18—25 år blev gleanerpiger.

Andre ændringer er sket gennem årene, og i dag findes 4 klasser for de unge kvinder: Bikubeklassen for 12—13 årige, MIA maid-klassen for 14—15 årige, L-pige klassen for 16—17 årige og Gleanerklassen for 18 år og derover. Hertil kommer, at voksne kan vælge enten at gå i Unge Giftes klasse eller i Seniorklassen, hvor undervisningen er tilrettelagt efter medlemmernes behov og interesser.

Selv om generalbestyrelsen er sammensat af aktivitetsspecialister, skribenter og andre personer med særlige evner til at udarbejde og modificere de forskellige programmer, er mange af ideerne til disse kommet fra de forskellige lokale organisationer. Et eksempel herpå er pigeprogrammet, nu en væsentlig del af UKGUF's program for piger fra 12—25 år. Da Brigham Young i sin tid ville oprette en forening for sine døtre, sagde han:

„De unge døtre i Israel må have et levende vidnesbyrd om sandheden. Jeg ønsker at vore piger får et personligt vidnesbyrd om Evangeliet.“ De fleste piger i Kirkens warder og stave sluttede sig til GUF, efterhånden som den blev oprettet overalt. Dog var der mange piger, der ikke deltog i GUF-klasserne. Det var dem, der rejste hjemmefra for at arbejde andetsteds.

Mange stave opdagede dette problem og tog initiativ til, at der blev udarbejdet programmer, som kunne følge pigerne og holde dem tæt til Kirken. En sådan stav var Granite stav i Salt Lake City, hvis program senere blev hele Kirkens program. Søster Pearl Green, den første leder af pigeprogrammet i Granite staven, fortæller om den bekymring og ængstelse, staven nærrede for disse piger:

„Pigernes program blev i 1940 grundlagt i Granite stav, da en af kvinderne spurgte præsident P. Drew Clarke, 1. rådgiver i stavens præsidentskab, hvorfor man tog sig så meget af drengene i Kirken, mens man næsten ikke lagde mærke til pigerne. Præsident Clarke tænkte alvorligt over spørgsmålet. Han undersøgte tilstedeværelsen i staven for at finde ud af, om der var flere aktive drenge end aktive piger. Til sin forbavselse fandt han, at der virkelig var flere drenge end piger, som overværede Kirkens møder.“

Hjælpeorganisationernes ledere blev indkaldt, og man udarbejdede et program for at øge pigernes tilstedeværelse ved søndagskole-, GUF- og nadvermøderne, og man søgte på enhver måde at tilskynde dem til at betale tiende, føre et rent liv og overholde Visdomsordet ved at give dem en belønning for at efterleve disse krav. Resultatet af dette program var fantastisk: mellem juni 1941 og december 1943 steg pigernes tilstedeværelse ved søndagskolemoderne fra 47% til 65% og tilstedeværelsen ved nadvermøderne steg fra 20% til 41%; tiendebetaling fra 32% til 72% og overholdelse af Visdomsordet fra 86% til 91%.

Fordi pigeprogrammet fik så stor succes i Granite stav, blev det indført i hele Kirken i 1946 under Det Præsiderende Biskopråds ledelse. Ved aprilkonferencen i 1950 blev det officielt accepteret som en del af GUF's program. I de mere end 18 år programmet har virket, har det overalt vist sig at give positive resultater: 50.425 indskrevne piger i 1950 imod 138.787 i 1968; 180 stave havde i 1950 påbegyndt programmet, 488 i 1968; pigernes mødeprocent ved nadvermøderne var i 1950 47% og i 1968 56%; og til GUF 59% imod 64% i 1968.

I GUF's første dage var forbindelsen mellem bestyrelsesmedlemmerne og grenene dårlig, og der opstod problemer om, hvordan man kunne udbrede og bekendtgøre nyheder; man manglede også i allerhøjeste grad lektiemateriale. Præsidentinde Elmira Taylor og Susa Young Gates, en af Brigham Youngs døtre og en dygtig skribent, fik den idé at udgive et blad for de unge kvinder i Kirken.

Søster Gates, der var på mission med sin mand på Hawaii, skrev til præsident Joseph F. Smith og fortalte ham om sine planer og ideer til et blad for de unge kvinder i GUF. Efter mange brevvekslinger mellem hende, søster Taylor og medlemmer af Det Første Præsidentskab blev hun bedt om at udgive „The Young Woman's Journal“. Lige fra første udgave i oktober 1889, indeholdt bladet artikler, fortællinger og poesi skrevet af og for Sidste Dages Hellige kvinder, ligeledes indeholdt det også meddelelser til GUF-funktionærer og -lærere.

I begyndelsen blev lektierne udfærdiget i form af pjecer, men da bladet fik så stor succes, gik man fra november 1899 over til at lade lektierne trykke heri. Men efterhånden som hver afdeling i GUF voksede, blev flere

forskellige lektier udfærdiget og man udgav lektiehæfter. „The Young Woman's Journal“ gik så over til kun at indeholde GUF-oplysninger af almen interesse samt kortfattede meddelelser til hver afdeling.

Ved juni-konferencen i 1929 blev bladet ved en ceremoni i Salt Lake Tabernaklet sluttet sammen med „Improvement Era“, det månedlige blad for Unge Mænds GUF. Den første udgave af de to sammensluttede blade kom i november 1929.

Mange fremragende kvinder var knyttet til bladet i de 40 år, det blev udgivet: f. eks. den dygtige skribent og redaktør Leah D. Widtsoe, datter af Susa Young Gates, der grundlagde bladet; May Booth Talmage (hustru til ældste James E. Talmage) og hendes datter Elsie Talmage Brandley; Ann M. Cannon, Mary E. Connelly (senere redaktør for Relief Society), Kate Thomas, Ruth May Fox, Marba C. Josephson og flere andre.

Dans, musik, drama og andre kulturelle aktiviteter har, siden de første pionerer kom til Saltsødalen, udgjort en betydelig del af de Sidste Dages Helliges kultur, og GUF har gjort sit til at fremelske og dyrke disse aktiviteter. Musik var en af de første aktiviteter, der kom under GUF's værn, og musikkomiteen var en af de første komiteer, der blev kaldet til generalbestyrelsen i 1892. Dans-, drama-, tale-, sports- og lejrkomiteer blev oprettet efterhånden som behovet for disse opstod.

Hvert år afholdes en dansefestival i forbindelse med GUF's juni konference i Salt Lake City.

Aktiviteter afholdt i fællesskab med UMGUF går helt tilbage til 1890'erne, hvor fælleskonferencer ligeledes blev indført. I dag samles UMGUF- og UKGUF- medlemmer til fælles aktiviteter både på missions-, stavs- og grensbasis.

Mange af GUF's aktiviteter har opnået international berømmelse og anerkendelse. Et eksempel er roadshow, der egentlig startede som et pilot-program i Granite staven i 1924, men som nu overalt udgør en del af GUF. Disse korte og underholdende forestillinger, vist af forskellige grene, hvis aktører rejser rundt til flere grene, har vist sig at være lige så populære i Australien og på Stillehavsrerne som i USA. Hvor afstanden mellem gre-

nene er for stor, som f. eks. i Europa, forbereder man roadshows og opfører dem så på ungdomskonferencer.

Danses festivals, hvor de dansende kommer fra alle grene og wards i Amerika, hører også under GUF. De første festivals blev afholdt på Saltair ca. 40 km vest for Salt Lake City ved den store saltsøsbredder. Men da dette sted blev for lille, afholdtes festivalerne på University of Utah's stadion, hvor nu mere end 6.000 dansere giver opvisning for mere end 40.000 mennesker.

Man må i sandhed sige, at UKGUF er vokset og har udviklet sig til på enhver måde at kunne imødekomme

den moderne ungdoms behov. Men de grundlæggende begreber, fremført af Brigham Young, gælder stadig. Endog mådehold i klædedragt ligger stadig de unge kvinder i Kirken på sinde. I 1903, da organisationen var 34 år, fortalte den assisterende kirkehistoriker Andrew Jensons hustru om en tur, hun havde haft til Europa: "... i alle de seks lande, jeg besøgte, så jeg ikke den overdrevnehed i klædedragt, som jeg har set unge kvinder fremvise i Salt Lake Citys gader. Ej heller så jeg i Europa hverken på gaden eller i kirkerne kvinder med udringede kjoler eller med korte ærmer. Overdrevenhed i klædedragt er efter min opfattelse et voksende onde blandt vore unge."

Tiden i dag 1969 afviger ikke væsentligt fra 1869 i denne henseende, for lederne og medlemmerne i GUF bekymrer sig stadig om tidens mode. Det er ganske rigtigt, at lange kjoler ikke længere er på mode, og de diktedirer, Brigham Young talte om, ville se mærkelige ud på nutidens teenagere. De unge piger bliver stadig belært om at være ærbart påklædt, og GUF understreger også stadig nødvendigheden af, "at de unge kvinder i Israel har et levende vidnesbyrd om sandheden".

Hvad vil de næste hundrede år bringe UKGUF? Det er der ingen, der kan svare på, men hvis man skal tage ved lære af de allerede forløbne hundrede år, vil programmerne utvivlsomt ændre sig og vokse med Kirken og tiden.

Men Evangeliets principper er evige, og det råd og den advarsel, Brigham Young for hundrede år siden gav sine døtre, vil stadig være rettesnor for GUF. I 1930 ved Kirkens hundredeårs fest, skrev Ruth May Fox, præsidende for UKGUF en sang, som nu er GUF's yndlingsang: „Fremad“. Nogle linier fra denne sang vil sikkert bedre kunne illustrere den retning, GUF har taget i de sidste hundrede år og uden tvivl også vil fortsætte med i de næste hundrede år:

„Og på denne grund vil vi bygge
et slot til vor Konge stor,
imens vore glade sange skal
tone ud over jord,
for arven som de os skænkede,
ej guld eller verdslig pragt,
men en arv,
som varer evigt;
Glæde og sundheds magt.
Fremad, frem, stadig frem, altid frem!“

○

Jeg ville også ønske, at du ofte ville prøve at mindes den tid, da vor datter endnu ikke var født os, og da vi ikke kom med bebrejdelse mod skaberen; og du så, når du jævnførte tiden nu med tiden da, ville indse, at vor tilstand nu er den samme som da. For det ville kun være at fortryde vor lille datters liv, såfremt vi mener, at vi var lykkeligere, før hun blev født. De to år, hun levede, skal ikke kastes ud af vor erindring; de skal anbringes blandt de velsignede oplevelser i vort liv som den kilde der vil til fornøjelse og fryd. Og vi har ikke lov til at regne hin velsignelses korte varighed for et onde; vi har ikke lov at være utaknemmelige over for skaberen for dens gave, selv om vi kun fik lov at nyde glæden ved gaven i kortere tid, end vi selv ønskede. Det ville i sandhed stå os ilde an, om vi gav os til at klage på livet, hvis det — ligesom en bog kan have — har en lille plet på sig på et sted, men ivoerigt er rent og skønt . . . (Plutark, 50-120)

En bøn for skønsom brug af medikamenter

af dr. J. Louis Schricker*

Mennesket er i vore dage underkastet mange fristelser og udsat for utallige kilder til vanhelligelse af legemet. Nogle af disse onder er åbenlyse og genkendes let af os alle, andre er mere underfundige og snigende. Blandt de mest snigende af disse er medikamenter.

Gennem aviser, tidsskrifter, radio, fjernsyn og andre meddelelsesmidler er vi alle blevet mere og mere klar over den almindelige brug af og faren ved mange medikamenter og stimulanter, som f. eks. marihuana og LSD.

Af lige så stor vigtighed, men mindre kendt, er den mulige fare ved mange stimulanter og medikamenter, som almindeligvis findes i vore hjem, eller er let tilgængelige for den mulige bruger. Nogle af dem er til gavn for det menneskelige legeme, når de bruges på rette måde og med visdom, men er muligvis skadelige, når de bruges på forkert måde eller indtages i overmål.

Lære og Pagter, afsnit 89, givet ved åbenbaring til Kirkens medlemmer i februar 1833, indeholder mange kloge ord. Foruden råd om stærke drikke, hede drikke og tobak, gives der endnu mere komplette vejledende ord til menneskets fortsatte velbefindende. I vers 10 og 11 får vi følgende råd:

„Og atter, sandelig siger jeg jer: Gud har bestemt alle sundt urter til menneskets brug, natur og legemsbeskaffenhed.

Hver urt til sin tid og hver frugt til sin tid. *De skal nydes med forstand og taksigelse.* (Kursiv tilføjet)

Denne formaning til sparsom brug af urter er af betydning for os. På den tid, da denne åbenbaring blev givet, var urter et almindeligt og populært medicinsk middel. I denne sammenhæng bliver det derfor en bøn for skønsom brug af medikamenter i dag.

Jeg vil ikke her gøre mig nogen anstrengelse for at pege på farerne ved de offentligt kendte skadelige stimulanter, som er omtalt tidligere, men lad os derimod be-

trætte farerne ved de mindre velkendte medikamenter eller forebyggende midler, og nødvendigheden af at være omhyggelige og mådeholdne når vi bruger dem.

Sovepiller: Vi lever i en hastigt roterende verden, en verden fyldt med ængstelse, bekymringer, pres og spænding, for simpelthen at nå vore hverdagsmål. Nogle af opgaverne bliver hurtigt udført og presset bortskaffet i dagens løb. Andre bliver ikke så hurtigt løst og bliver liggende i vort sind, hvor de plager og besværer os.

Ofte bliver søvnen afbrudt, enten ved virkelig søvnløshed eller ved let, hvileløs, drømmefyldt søvn. I sådanne situationer bliver det mere og mere almindeligt for nogle mennesker at vende sig til søvnfremkaldende medikamenter for i det mindste midlertidigt at lindre situationen. Alle disse søvnfremkaldende medikamenter er potentielt vanedannende, og vanen skabes hurtigt, så legemet råber på den lindring, som medikamenterne giver. Langvarig brug af disse piller indebærer faren for tilvænning eller vane. På denne måde bliver det oprindelige problem eller den oprindelige bekymring mere indviklet eller erstattes af et andet problem af ofte langt større alvor. Mennesket mister derved sin uafhængighed og bliver slave af et medikament.

Man hører ofte det udtryk: „Ja, men dette kan ikke ske for mig. Jeg er påpasselig.“ En sådan udtalelse overser disse medikamenters snigende virkning og den kendsgerning, at afhængighed af dem er en fastslået kendsgerning, før den pågældende overhovedet bliver klar over det, hvis han overhovedet bliver det.

Som med alle medikamenter er der bestemte anvisninger for deres brug og deres forskrift. Under ansvarlig lægelig vejledning kan man få stor hjælp og gavn ved den rette og mådeholdne brug af medikamenter. At overskride grænserne for moderat brug og lægelig vejledning indebærer stor fare og voksende problemer for den på-

gældende. Han er ikke længere sin egen herre, men bliver slave af en adælgende vane.

Beroligende midler: Disse medikamenter er af temmelig ny dato, og for indtil omkring tyve år siden var de stort set ukendte. Men siden da er hele verdens folk blevet bombarderet med et voksende antal af disse præparater. Brugen af dem er vokset mere og mere. Også disse medikamenter skal bruges med stor omhu og mådehold. De er til stor hjælp, hvis de bruges på en rette måde af den pågældende person, og i mange tilfælde hjælper brugen af dem til at bevare velbefindendet og evnerne hos visse mennesker, som ellers måske ville blive bogstaveligt talt uegnede under vægten af problemer og bekymringer.

Beroligende midler er ikke en erstatning for virkeligheden. Det er stadig nødvendigt for personen at have med livets virkelighed og dets pres at gøre, at skabe og udøve forskellige nødvendige ting i det daglige liv for at lette de underliggende årsagsgivende eller komplicerede faktorer. Disse medikamenter bør bruges klogt og med forsigtighed og kun under tilstrækkeligt lægeligt opsyn. Lang og vedvarende brug af sådanne præparater bør betragtes med forsigtighed og med fuld opmærksomhed på mangel, potentielle farer.

Opkvikkende piller: For nogle personer er det blevet mere og mere moderne at være afhængig af kunstige midler for at kunne forøge deres produktivitet. Dette gøres ved umådeholdt brug af forskellige stimulanser som f. eks. dexedrin og amfetaminer. Disse stimulanser maskerer eller tilintetgør de i legemet indbyggede, advarende mekanismer, nemlig træthed, og indpoder en kunstig følelse af velbefindende. De bliver i almindelighed brugt i forbindelse med sovepræparater for at modvirke de „tammermænd“ eller den depression, der følger efter brugen af søvnfremkaldende medikamenter. De undertrykker det menneskelige legemes fysiologiske mekanisme til fordel for uopdaget og maskeret pres og spænding. Der er veldefinerede, lægelige indikationer for brugen af sådanne medikamenter, og disse anvisninger skal overholdes uden skrupler. Tilfældig eller ubetænksom brug skal strengt frarådes under alle forhold.

Afmagringspiller: Et af vor kulturs stadige hovedproblemer er overdreven fedme. Som regel kommer fedme simpelthen ved at spise for meget og for fedt. En mindre del af lægelige tilfælde af fedme skyldes indre mangel på balance eller abnormitet og indbefattes ikke i

denne diskussion. Det er almindelig kendt, at fedme er forløber for mange sygdomme eller abnormiteter. Blandt disse kan betragtes hjertevanskeligheder, fordøjelsesproblemer, åreforkalkning og nedsættelse af livsvigtige funktioner. Det fede menneske komplicerer endvidere nedsættelsen af sine livsvigtige processers effektivitet ved at nedsætte sin fysiske aktivitet. På denne måde aftager hans legemsreserver til et endnu lavere niveau, og legemets funktion og produktivitet bliver yderligere forringet.

At bekæmpe fedme kræver stor viljekraft og beslutsomhed fra personens side. Det indebærer hans erkendelse af, at der eksisterer en potentielt selvødelæggende tilstand, og at han må gøre sig al mulig anstrengelse for at rette problemet. Viljekraft og beslutsomhed opnås ikke gennem piller. Brugen af afmagringspiller er en indrømmelse af selvforsvar og uvilje fra personens side til at påtage sig et personligt ansvar for sit eget legemlige velfærd.

Afmagringspiller kan lejlighedsvis foreskrives af ansvarlige læger for at hjælpe med til at afværge en umættelig lyst til mad. Brugen af dem i korte tidsperioder med dette formål befrier på ingen måde patienten for hans personlige ansvar for at regulere og kontrollere sit legeme og dets funktioner.

Resumé: Vi er skabt i Guds billede, og derfor er vort legeme det helligste tempel vi ejer. Der er mange sygdomme, som legemet er underkastet, og som ikke står under personens tilsyneladende kontrol eller påvirkning. Men der er mange andre sygdomme, som vi påfører os selv med vilje eller uden at vide det. Det er disse forhold, som bevirker en vanhelligelse af den vidunderligste gave vi ejer — vort legeme.

Uklog eller ubetænksom brug af medikamenter er en selvødelæggende handling fra den persons side, som bruger dem, og vil med sikkerhed resultere i skade på legemet samt uvirksomhed. Fornuftig og moderat brug af alt, hvad Herren skaffer til os, skal anbefales, når det er efter ansvarligt lægeråd.

Det ville være et godt råd for mange mennesker, herunder mange kvinder, at læse åbenbaringen igen:

„Ja, selv urterne og de gode ting, som frembringes af jorden til føde og klæder, til huse og lader, frugthaver, haver og vingårde.

Thi alt, hvad der kommer af jorden i dets egen årtid, er skabt til menneskets nytte og brug, både til at fryde øjet og glæde hjertet.

Ja, til føde og klæder, til smag og lugt, til at styrke legemet og til at vederkvæge sjælen.

Og det har behaget Gud at give alt dette til menneskene; thi derfor er det blevet skabt til at bruges med måde og ikke i overmål, ej heller med overdrivelse.

Og i intet fortærrer mennesket Gud mere, og mod ingen er hans vrede bluset op i større grad end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alle ting, og som ikke adlyder hans befalinger.“ (L&P 59:17—21)

* Doktor J. Louis Schrieker, Jr., lærer i seniorklassen i søndagsskolen i Monument Park (Salt Lake City) 13. ward, er neurokirurg og er velbevandret i problemer angående brugen af medikamenter. ○

UNGDOMS SIDERNE

Det bedste i livet

For en kvinde er det en opfyldelse af et stort håb at blive hustru, mor, hyggespreder og hjemmets midtpunkt i det hjem, som er målet for alle hendes drømme.

Hvis dette mål ikke bliver nået, eller det bliver udsat, vil du da, mens du venter på at det skal blive opfyldt, fortsætte med at udnytte livet på bedste måde? Vil du trods alt gøre livet til en dejlig, nyttig og betydningsfuld ting? Vil du forberede dig, ikke blot på det, du håber vil ske en dag, men også på det, der sker hver dag?

Hvorledes vil du forberede dig, således at din største drøm kan blive opfyldt? Hvorledes vil du forberede dig til et liv, som skal indeholde alt det, som et godt liv burde indeholde, hvis det ikke allerede indeholder alt det, som du ønsker det skal? Hvordan vil du opnå det, som mest passende og tiltalende vil opfylde det største håb i dit liv?

Ved ganske enkelt at vise:

LOYALITET MOD DIG SELV, hvad enten livet giver dig alt, hvad du drømte om — eller mindre end du håbede på. Udvid din horisont. Giv dig selv en opgave dagligt, en opgave, der er lidt større end hvad du plejer at evne.

LOYALITET MOD ANDRE — de, som er dig nær, og som du elsker, samt i lige så høj grad dem, du ikke kender særlig godt.

LOYALITET MOD LIVET, for gennem den måde, hvorpå du lever dit liv, kan du fortjene andres kærlighed og respekt.

LOYALITET MOD GUD: den glæde, du vil nyde ved at være modtagelig for Guds befalinger og ønsker, vil svare til din indsats.

(Uddrag af en tale givet af ældste MARION D. HANKS i Salt Lake Tabernaklet som en hyldelse til søster EMMA RAY RIGGS McKAY.)

Du

gør hele forskellen

AF ELAINE CANNON

DU ... kan øve indflydelse på:

- et skuespil
- en sportskamp
- en ungdomskonference
- en festival
- en ungdomslejr
- et tjenesteprogram
- en fireside
- en klasseaktivitet
- et velfærdsprogram

Gennem DIN tilstedeværelse kan DU øve indflydelse. Der er brug for alle.

Dog gælder „jo flere, jo bedre“ ikke helt. Det er det, at DU kan skabe en stemning, som ingen anden kan. DU har jo masser af gode ideer. DU har personlighed. DU er interesseret, omsorgsfuld, begejstret og virkelig vågen. DU kender dit ansvar, både som tilskuer og som deltager. Sådanne egenskaber er vigtige for en organisations fremgang. Men det at være „i ilden“ er ikke nok. Det, der tæller, er at man altid kan regne med DIG. Da DU er en sådan person, kan DU øve indflydelse. ○

BØRNENES SIDER

Det nye hus

Miff boede i et hul for enden af en rådden bjælke sammen med mor og far mus og sin lillesøster, Muff, som var lille og kuglerund.

En efterårsdag sagde far: „Pak sammen. Vi er nødt til at finde et nyt hus. Det gamle er så råddent, at det er ved at falde sammen.”

Kort tid efter trippede far, mor, Miff og Muff gennem skoven på udgig efter et nyt hus. De så nogle huller i jorden.

„For snavsede”, sagde mor. De så et hul i en gren højt oppe i et træ.

AF SOLVEIG PAULSON RUSSEL

„For højt“, sagde mor. „Muff falder ud.“

De så andre steder, men ingen af dem passede mor.

Miff og Muff løb foran, da Miff pludselig råbte: „Mor! far! Jeg har fundet det!“

„Fundet hvad?“ spurgte Muff og løb hen til sin bror. „Det er jo bare en tom gammel krukke!“

„Det var en krukke. Nu er det vort hus! Er det ikke, mor?“ spurgte Miff.

Mor og far så på den store glaskrukke, som lå i ukrudtet under et træ. De så sig alle omkring. Så smilede mor. „Det er vist det bedste hus“, sagde hun.

„Der er også masser af spiselige ukrudtsfrø her omkring“, sagde far smilende.

Straks begyndte musefamilien at samle blødt tørt græs og mælkebøttedun og bar det ind i glaskrukken. Snart havde de dejlige senge parate til natten.

Så skubbede de jord op omkring krukkenes åbning, efterlod et lille hul til dør, som far lukkede med et stykke bark.

Han var netop færdig, da det begyndte at regne. Det plaskede hen over glashuset og dryppede på jorden. „Det er sjovt“, råbte Miff.

„Vi kan se lige igennem vort hus og se dråberne glide nedad glasset.“

Muff lo, da de trykkede næserne mod glasvæggen.

Efter en tids forløb holdt regnen op. Vinden fejede gennem træerne og blæste de sidste dråber af glaskrukken.

Snart sov musefamilien fast.

De sov hele natten. Men da Miff vågnede, var det stadig mørkt. Han hørte mor og far hviske. Han hørte

Muff kradse sit øre. „Er I allesammen vågne?“ spurgte han sagte.

„Jeg er“, sagde Muff, „men jeg ville ønske, at jeg sov. Det er stadig mørkt.“

„Kan I lægge jer til at sove“, sagde mor, „det er snart morgen.“

„Vi kan ikke engang mærke vinden herinde“, sagde Muff. Hun gabte.

„Så sover vi“, sagde far. „Morgensolen vil skinne ind i vort hus og vække os tidligt.“

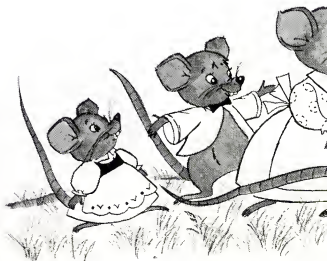
De prøvede på at sove, men de var ikke søvnige. De ventede og ventede, men der kom intet lys.

„Mor“, sagde Muff endelig, „jeg tror, at morgenen har glemt at komme.“

„Den kommer. Men der er nu noget mærkeligt ved det“, sagde far.

Efter en tids forløb stod hele musefamilien op. Snart famlede de sig alle frem langs indersiden af den mørke glaskrukke og prøvede på at finde ud af, hvorfor dagen ikke kom.

„Jeg er sulten“, sagde Miff. „Jeg er meget sulten.“

„Jeg går ud og ser, om jeg kan finde nogle frø til os“, sagde far. „Lad mig bare få den barkdør åbnet. Jeg kan lugte mad, når jeg kommer ud, selv når det er mørkt.“

Far mus halede i døren, og så snart han havde åbnet den, kom lyset flydende ind i musehuset.

„Det er blevet morgen!“ råbte Miff. Og han og Muff og mor for ud efter far mus.

De så sig omkring. Og så lo de alle.

Deres glashus var fuldstændig dækket af blade.

„Vinden blæste dem ned“, sagde Miff.

„De holdt lyset ude“, sagde mor.

„Vi skal hurtigt få det ordnet“, sagde far.

I løbet af kort tid havde musefamilien ryddet de strålende farvede blade væk fra krukken. Miff og Muff lavede en stor dyng af dem, og jagede hinanden over og igennem dem.

Mor og far iagttog dem inde i krukken. „Det er det bedste hus, en musefamilie kan have“, sagde far.

„Du har fuldstændig ret“, samtykkede mor. Det var mægtig smart fundet på af Miff. ○

En lang

Da hun var færdig med sin morgenmad, gik Hilda uden for hytten. Hun så efter sin far, som drejede vognen omkring det store sving ved floden. Hilda kunne ikke se sin mor, som lå bag i vognen, fordi hun var for syg til at sidde hos faderen.

Da vognen var ude af syne, sagde Hilda: „Gå nu ud og leg, Mattæus. Du også, Jane.“

Hilda følte sig meget ensom, men også meget betydningsfuld over sine ti år. Far havde sagt, at hun var nødt til at passe på sin lille søster og bror og deres ko, Bessie. Far var nødt til at køre det meste af dagen for at få mor ind til byen, hvor lægen kunne tage sig af hende.

Dagen gik. Om formiddagen legede børnene på den store røde klippe oven for hytten. Efter frokost byggede de huse af pinde i det fugtige sand ved den rivende flod.

Hilda lavede aftensmad bestående af bønner og majsbrød. Ved sengetid knælede de tre børn til familiebøn.

Jane rejste sig: „Behøver vi at sove på loftet, Hilda?“ spurgte hun. „Kan vi ikke sove hernede?“

„Jo“, svarede Hilda, „der er plads nok i den store seng til os alle.“

Hun ordnede brændslet, så det kunne brænde svagt gennem natten, og så krøb hun op i sengen ved siden af Jane.

Hilda vidste, at hun havde sovet længe, da hun pludselig vågnede. Hun blev liggende stille. Hun vidste, at en lyd havde vækket hende. „Det må være Mattæus“, tænkte hun. „Han snorker, når han ligger på ryggen.“

Men Mattæus lå roligt på siden. Hilda kom til det resultat, at hun havde forestillet sig støjen. Hun trak det varme tæppe omkring sig og lukkede øjnene.

I den mørke nat kom lyden igen. Det prikkede i Hildas hud af frygt, for nu vidste hun, hvad det var. En

nat

AF IRIS SYNDERGÅRD

puma! Hun havde før hørt en jagtende pumas brøl, men aldrig så tæt ved.

„Vort hus er sikkert”, sagde hun til sig selv. „Pumaen kan ikke komme ind.” Pludselig kom Hilda til at tænke på Bessie; så sent som i går havde hun hørt far sige til mor, at koen ikke var sikker i skuret. Det var for åbent. Det kunne aldrig holde en puma på rov ude.

Pumaen kommer ikke ned til flo- den. Den bliver højere oppe i bjerget mellem træerne, sagde Hilda til sig selv.

En tid var alt stille. Så, endnu nærmere, brølede pumaen igen. Mat- tæus rørte på sig i søvne. Jane satte sig op.

„Hvad var det, Hilda?” spurgte hun. „Er der nogen udenfor?”

„Nej, Jane”, svarede Hilda hurtigt. Hun var glad for, at Jane var vågen. Måske kunne de, når de begge lyt- tede, høre hvor nær pumaen var.

Da den igen brølede, var den me- get nær ved deres hytte. Hilda var sikker på, at den nu måtte være oppe på den store røde klippe oven for hyt-

ten. Hun spekulerede på, hvorfor den kom så nær. Far sagde, at vilde dyr var bange for mennesker.

Det var deres ko, pumaen var ude efter.

Hilda vidste, hvad hun måtte gøre. Uden at give sig tid til at tage sko på, løb hun hen til døren.

„Jane“, sagde hun, mens hun løsnede læderremmen, som holdt døren lukket. „Stil dig lige her. Luk døren helt op, når jeg kalder. Jeg må have fat i Bessie.“

Udenfor hang en halvmåne lavt i vest. Ved dens svage lys løb Hilda henad stien til skuret.

Hun kunne høre Bessie stampe i sin stald. Da Hilda åbnede den lave låge, fnyste koen af frygt. Hilda tog hurtigt et reb og bandt det om dyrets hals.

„Så, Bessie“, mumlede hun. Hun førte koen ud på stien.

Hilda kiggede på de korte skygger under klipperne ved siden af skuret. Hun var bange ved tanken om at få øje på pumaens sammenkrøbne skikkelse. Bessie var også meget bange. Den trak i rebet af alle kræfter. Hilda vidste, at koen ikke måtte slippe væk og løbe ud i mørket. Den ville ikke nå ret langt, før pumaen ville fange den.

„Jane“, kaldte Hilda, idet hun trak i rebet. „Kom og hjælp mig.“

Hendes søsters lille skikkelse kom løbende fra hytten.

„Skub bag på koen“, gispede Hilda.

Sammen skubbende de den skrækslagne ko hen til hytten og fik den indenfor. Hilda smækkede døren i og stængede den.

„Jane, læg mere træ på ilden. Mattæus, hjælp mig med at skubbe køkkenbordet hen foran døren.“

Hilda bandt koen til sengen. Hun satte sig ved siden af Jane og Mattæus midt i den store seng. Børnene sang og prøvede på at huske historier, mens minutterne sneglede sig af sted. Ofte sad de meget stille og lyttede.

Hilda vidste, at pumaen gik rundt og rundt om deres hytte. Hun vidste, at den sommetider standsede for at snuse ved døren. De mindre børn vidste det også.

Engang hviskede Jane: „Kan den komme ind ad døren?“

„Nej“, svarede Hilda fast.

„Kan den ødelægge vinduet?“ peb Mattæus' stemme.

Hilda svarede „nej“ igen, men knap så fast. Ruderne så meget tynde ud.

„Lad os bede igen,“ sagde hun. „Vor himmelske Fader passer på os.“

Timer senere blev himlen endelig lysere hen over de røde klipper, da den nye dag begyndte. Det varede ikke længe, før de hørte en bekendt, velkommen lyd — lyden af faderens heste.

Senere, efter at far havde fortalt dem, at moderens sygdom var blevet behandlet, og at hun snart ville være hjemme igen, spurgte far Hilda, om

hun var sikker på, at pumaen virkelig havde været nede ved hytten.

Hilda tog sin fars hånd. Hun førte ham hen til bækken, som løb bag ved hytten. Hun pegede på det fugtige mudder. Far sagde ingenting, men han nikkede. Ved siden af bækken var der meget tydelige spor af en pumas enorme poter. ○

Salat-Maren

Du skal bruge:

- 1 hårdkogt æg (hoved)
- en halv tomat (krop)
- 2 bladselleri-stilke (arme)
- 2 små søde pickles (fødder)
- Julesalat eller rød salat (nederdel)
- Reven rå gulerod (hår)
- 1 sort oliven (knapper)
- hel nellike (øjne og mund)

Pil det hårdkogte æg. Stik hel nellike i den ene side af ægget til øjne og mund. Læg ægget på en tallerken. Riv en rå gulerod og anbring det rundt om ægget som hår. Skær olivenen i skiver og læg dem på den halve tomat. Anbring den halve tomat og resten af maden, så det ser ud som på billedet. Salat-Maren er sjov at lave og smager noget så dejligt! ○

Pionerkvinden

AF KENNETH W. GODFREY

Revet bort fra deres hjem, næsten uden tid til at sige ordentlig farvel og efterladende mange ting, som de holdt af, gjorde pionerkvinderne alt, hvad de kunne, for at skabe et hjem i de ubekvemme vogne til deres vandrende familier.

De fleste af deres komfort blev efterladt i New York, Ohio, Missouri eller Illinois. Nu fik de brug for alle deres evner og opfindsomhed til at gøre livet udholdeligt. De må have tænkt på kvinderne i det gamle Israel, som fulgte Moses, og de som gik med Lehi ud i ørkenen. Dette gav dem styrke og fornyede deres håb om, at med Guds hjælp ville også de finde Det forjættede Land, et hjem, de kunne kalde deres.

„Med deres begrænsede fødemidler, som bestod af mælk fra deres køer, noget mel og få krydderier“, som en forfatter skrev, lærte de at tilberede et måltid, som både var appetitvækkende og sundt. De fandt ud af, at hvis de hængte den tiloversblevne mælk og fløde på siden af vognen, ville det blive kærnet til smør, fordi vognen hele tiden var i bevægelse. De lærte også at arbejde med gær.

Når lejren var slået op, og ilden var tændt i et komfur eller i en ovn, der var lavet i jorden, var det godt æltede brød færdigt til at blive bagt. En gang imellem fandt de en ovn, som var lige til at bruge — efterladt af dem, som havde været der før.

Mary M. Voght Garn gik over sletterne med syv børn. Hun lavede jævnligt gær og blandede det med mel, så det blev til en tyk dej. Hun formede dejen i små firkanter og lagde dem et skyggefuldt sted i vognen, da hun vidste, at solen ville dræbe gærsvampene. Når de havde brug for mere gær, blev der begyndt forfra fra den sidste firkant. Hver morgen, førend de brød op fra lejren, blandede Mary sit brød og stillede det til hævnning i vognen. Undervejs arbejdede gæren, og hver aften fik familien friskbagt brød.

Men der var ikke altid rigeligt med mad. Hosea Stout skrev i sin dagbog den 20 juni 1846, små to måneders rejse fra Nauvoo, at „sulten begyndte at tære på os“. Stout skrev: „... Min kone begyndte at tilberede vores middag, som egentlig kunne kaldes vor sidste måltid. Det bestod af små bønner og et lille stykke flæsk, som hun kom i suppen. Vi havde mel nok til at blande i, og faktisk

var det som om vi havde et mere luksuriøst og overdådigt bord end sædvanligt, og for en fremmed så det ud som et overflødighedshorn.“

Den aften spiste to mænd med familien Stout — uvidende om, at det var deres sidste mad. Senere blev familiens middag reduceret til kogt majs.

Da pionererne kom ind i et bøffelområde, fik familierne travlt med at tørre kødet fra de dræbte bøfler. De skar kødet i lange strimler og dyppede det i kogende saltvand. Det blev så hængt op på en kraftig snor over en jævn flamme, og hang så der om natten. Den næste morgen blev kødet hængt på vognen for at blive tørret af solen.

Som dagene blev til uger, voksede der et fællesskab op blandt kvinderne, som bragte dem tæt sammen og som fortsatte med deres fælles trængsler. De passede hinanden, da koleraen kom, ved bjergfeberen og ved fødsler. Eliza R. Snow skrev, at der den første nat efter at de havde forladt Nauvoo blev født ni børn.

Eftersom tiden gik, fødte kvinderne børn under alle tænkelige omstændigheder. Søster Snow skrev: „... nogle i telte, andre i vognene, i regnstorme og snestorme. Jeg hørte om en fødsel, som skete i ly af en hytte, hvor væggene var tæpper fastgjort til stolper, der var stukket ned i jorden og med et tag af bark, hvorigennem regnen dryppede. Hjælpsomme søstre stod der med tallerkener for at opsamle vandet, så den nyankomne og moderen ikke fik et brusebad.“

I mange tilfælde organiserede kvinderne sig, ligesom mændene, for at fuldføre de mål, de havde sat for sig selv. I én organisation blev der nedskrevet bestemmelser, som dem Louisa Barnes Pratt havde i sin dagbog: „Vedtaget: Når brødrene, der kalder på os for at vi skal deltage i bøn, bliver optaget af at snakke sammen og glemmer hvorfor de har kaldt på os, skal vi søstre gå til et passende sted, bede for os selv og så fortsætte med vort arbejde.“ Videre tilføjede Louisa: „Hvis mændene ønsker at have kontrol over kvinderne, må de være mere vågne. Vi tror på ligeberettigelse.“

Efter at børnene var lagt i seng, samlede kvinderne sig ofte i små grupper og nød den stille og kølige aften. Louisa skrev, at „landet omkring Platte River var meget

smukt." Man kunne se kvinderne vandre omkring ved bredden af floden i måneskinnet, eller man kunne se dem tage et forfriskende bad i vandet. „Vore hjerter var på samme tid fyldt med undren og beundring over den skønhed og ophøjethed, som var her i det store vildnis.“

Skønt dagene ofte var kedelige, var der dog også dage, som indeholdt mere spænding end kvinderne ønskede eller behøvede, fandt Rachel Lee ud af mod slutningen af sin rejse. Som hun gik ved siden af sin vog og nød en dejlig forfriskende brise, vikledede et uventet vindstød hendes skorter ind i hjulet. Historieforfatteren Juanita Brooks skrev, at før Rachel vidste af det, var hendes skorter „viklet rundt og rundt om hjulnaven. Hun skreg om hjælp, samtidig med at hun prøvede at få skorterne fri, men på et øjeblik var de strammet så meget, at det eneste, hun kunne gøre, var at gribe fat i to huleger, sætte fødderne mellem to andre og dreje rundt en hel omgang med hjulet.“

Vognen standsede endelig og Rachel befandt sig næsten ret op og ned, men stadig bundet stramt til hjulet. Alle kom nu til og prøvede at få hende løst. Der var ikke tale om at klippe hendes tøj i stykker, da det ville betyde tab af dyrebart tøj.

Det blev bestemt, at de ville løse hæfterne op i hendes kjole og knappe hendes underkjole op, og ved forsigtigt af splitte slidsen ad, kunne hun blive trukket fri. Hendes sko blev løst op. Så blev hun, medens en kvinde holdt et tæppe op for at beskytte hende mod nysgerrige blikke, ribbet for kjole, underkjole og sko, som „plukkede de en kylling“. Senere blev tøjet fjernet fra hjulet, og da Rachel var alene i sin vog, glattede hun tøjet ud og tog det på igen. Da hun igen gik ved siden af vognen, var det med en god afstand fra hjulet.

Efter at have været spredt hele dagen nød familierne aftenen sammen. Ved den tid kom alle de, som arbejdede uden for lejren — kvægvogterne, brobyggerne, udkigsmændene og høsprederne — tilbage for at hvile. Mange af kvinderne gik ud for at møde dem. Når røgen fra lejr-bålet dannede skygger mod solnedgangens lysrøde skyer, meldte kvægets klokker de trætte arbejderes ankomst. Senere, med børnene på skødet eller siddende ved siden af dem, talte de om det, der var sket i løbet af dagen.

„Men hver dag sluttede, som den var begyndt, med at anbringe om himmelsk beskyttelse, uden hvilken ingen mor-mon turde lægge sig til at sove. Ved det første lys fra stjernerne forstummede latteren og snakken, og naboen gik hjem. Den sidste salme blev sunget, og så kunne man høre de sagte bedende stemmer,“ skrev Thomas L. Kane.

Da de havde nået deres bestemmelsessted, fandt kvinderne ud af, at der stadig var „bjerge, som skulle bestiges“ i form af etableringen af deres husholdning her i vildnisset ved Saltsoen. M. Isabella Horne, som kom til dalen den 6. oktober 1847, fortalte om nogle af de besværligheder, hun selv og andre kvinder kom ud for.

„Mr. Horne fik bygget to små bjælkerum i efteråret til vores familie, som består af mig selv, min mand, fire børn

samt broder og søster Robert Holmes, som var med os. Da vi flyttede ind i huset, var der hverken døre, vinduer eller gulv.“

Hun fortæller om, hvorledes de lavede deres egne møbler — de havde kun taget en stol med sig på rejsen. Der blev lavet huller i bjælkevæggene, hvori der blev sat stolper, som strakte sig vandret, og som blev holdt oppe af støttestøtte, der var sat ned i gulvet. Reb eller strimler af ugarvet skind blev strakt fra pæl til pæl og blev så brugt til seng. Skabene blev lavet ved at sætte to små stolper ind i et hul i bjælken og en pakke ovenpå. Lærredsgardin blev hængt op foran døren for at holde snavs og støv ude. Der blev lavet skamler, og man brugte kasser til borde, indtil der kom ordentligt tømmer.

I marts 1848 udbrød der en meget hård storm, som varede i to dage, og som helt gennemblødte deres græstorvetag, så regnen styrtede ned i deres rum. Broder Horne satte dækket fra deres vog fast til loftet og til fodenden af deres seng, så vandet kunne løbe væk, og de kunne sove i fred. Når de lavede mad og gjorde rent, måtte de bære overtøj eller brugs paraplyer. Efter regnen var standset, fortsatte det med at regne inde i husene i et stykke tid.

Så kom der slanger og mus. Slangerne blev dog hurtigt skræmt væk eller dræbt. Men det var vanskeligere at få fat på musene. De gemte sig i kufferter, senge og selv i frakkærmere. Der blev opfundet en fælde, som bestod af et tilsnit, rundt stykke træ lagt over en spand vand. Midten af denne træstok var flad, og der blev lagt flæsk i kanterne. Når musen løb ud for at få fat i flæsken, vendte træet sig og musen faldt ned i vandet. Efter at søster Haight havde forsynet sine naboer med kattekillinger, blev musenes antal stærkt reduceret.

Da deres kreaturer var meget gamle og forslidte, var deres kød meget dårligt, så sejt, at det skulle koges hele dagen. Der var ingen grønsager med undtagelse af lidt segoliljer og pastinakker, som børnene suttede på. Isabella siger, at segoliljen var nogenlunde god, når den lige var kogt, men blev tyk og slimet, når den var afkølet.

Søster Leonora Taylor ejede den eneste si i hele dalen. Hun havde medbragt et stykke tyndt stålnet, som hun fastgjorde til en ramme, som en af mændene havde lavet til hende. Det blev lånt ud når som helst en af de andre søstre ønskede at bage boller. Kvinderne hjalp hinanden på alle mulige måder. Isabella hørte om en nabo, som havde blandet noget møjne, harpiks og sod i skummet mælk og brugte det til at male sit hus. Hun lånte det tiloversbelevne „maling“, og med en klud som pensel malede hun sine vinduer og døre.

Disse pionerkvinder brugte deres fantasi til at forme de forskellige husgeråd de havde brug for. Bomuldsgarn blev lavet til fiskenet. Gamle klude blev til primitive lys. Aske blev til sæbe, etc.

Det første år var en travl tid med kun få fornøjelser. Men pionererne følte sig frie og lykkelige, fordi de ikke behøvede at frygte pøbelhoben. De plantede haver, som snart blomstrede og pyntede i det primitive landskab. De første frugttræer slog rødder, og i løbet af det andet år

havde de endog tid til at dyrke deres selskabelige interesser såsom dans og andre aktiviteter.

Det havde været en lang og hård rejse fra Nauvoo, men belønningen overgik langt indsatsen. Hjem var blevet grundlagt, og i haverne blev afgrøderne høstet og overskuddet lagt i forrådsammeret til vinteren. Der blev tid til at besøge venner og bekendte. Pionerkvinderne var nu kommet ind i en fast rutine og kunne holde deres hjem og gøre livet smukt og lykkeligt for deres kære. Rejsen havde hjulpet dem til at yde større hjælp, vise mere kærlighed og styrke. Disse egenskaber fortsatte med at hjælpe disse beundringsværdige kvinder i at opbygge Guds rige her på jorden. ○

Kvindens plads i Kirken i dag

AF BELLE S. SPAFFORD

På baggrund af, at Gensidig Uddannelses-Forening for Unge Kvinder kan fejre 100-årsdagen for sin oprettelse, må de, som står for dens opgaver i vore dage, se tilbage med urokelig overbevisning om, at en sådan organisation for unge kvinder kun kunne være blevet oprettet gennem guddommelig inspiration.

De må føle en dyb taknemmelighed for de fremragende kvinder, som gennem årene har præsideret over denne institution. Der må hos dem findes taknemmelig erkendelse af Præstedømmets inspirerende vejledning, som hele tiden har stået til organisationens rådighed; de må have en næsten overvældende følelse af glæde og tilfredshed over de resultater, der er opnået.

I løbet af det århundrede, som er passeret, har UKGUF påvirket hundrede tusinder af unge kvinders liv, idet den har foreholdt dem Kirkens idealer, øvet indflydelse på at få deres tanker i den rigtige retning, formet deres standarder og oplært dem til at beherske deres ad-

færd. Den har udviklet deres karakter og givet dem mulighed for at øge deres talenter gennem vel tilrettelagt træning. Den har givet dem mange forskellige oplevelser og erfaringer i forholdet til andre unge kvinder. Ingen af dem har behøvet at føle sig sat udenfor, fordi der ikke var aktiviteter, der passede for deres talenter. UKGUF har øvet virksomhedsfuld påvirkning med hensyn til de unge kvinders udvikling til voksne kvinder i tanke og handling og hjælpe dem til at opnå stærke vidnesbyrd om Evangeliet, hvilket igen har skabt ønsket om at indestemme Kirkens ønsker og behov i dem, således som disse begreber er forklaret af Kirkens autoriteter.

Præsident Heber J. Grant udtalte følgende betagende forjættelse til Unge Kvinders GUF:

„Efterhånden som I inspirerer de unge piger med Guds kærlighed, med hjemmets kærlighed, med Jesu Kristi Evangeliums kærlighed, med ønsket om at søge at gøre det, som er velbehageligt for vor himmelske Fader, vil I vokse i evner, i styrke og i Guds kraft.“ (Gospel Standards, p. 515.)

Denne forjættelse er i sandhed blevet opfyldt.

Ikke blot har Kirkens unge kvinder som enkeltpersoner høstet stor gavn og velsignelse gennem UKGUF's arbejde, men umådelig styrke er tilgået selve Kirken gennem denne store organisations aktiviteter.

Hjælpeforeningen, som er oprettet for Kirkens voksne kvinder, erkender den taknemmelighedsgæld, den står i til UKGUF. Efterhånden som de unge kvinder ganske naturligt skifter interesse fra dem, der hører deres helt unge dage til, til dem, der vedrører den modne kvinde, søger hun også nye veje og metoder, hvorefter hendes skiftende interesser og nye behov kan blive betjent. Tallose tusinder af unge kvinder, som har gennemgået UKGUF, flytter ganske naturligt over til Hjælpeforeningens program med fast forsæt og hengivenhed. De fører en stabil karakter, udviklende talenter, lederkabsevner med sig samt en hengivenhed for Kirken, som bliver et bolværk af styrke for Hjælpeforeningen, når den skal tage de opgaver op, der tildeles den som et sidestykke til Præstedømmet.

En Sidste Dages Helliges kvinde spiller en betydelig rolle i Kirkens anliggender. Det forventes af hende, at hun yder sin fulde styrke til Guds Riges opbygning på jorden — i overensstemmelse med kvindens natur og ifølge anvisning fra Præstedømmets myndighed.

En mormonkvinde deltager aktivt i Kirkens arbejde. Hun virker som aktiv missionær, hun inspirerer sønner og døtre til også at virke som missionær, og i utallige tilfælde skaffer hun den nødvendige, økonomiske støtte. Hun virker i Kirkens hjælpeorganisationer. Hun yder utallige timers barmhjertighedstjeneste i Kirkens navn og støtter loyalt andre former for Kirkens velfærdsarbejde. Hun vier sig til genealogisk arbejde og stedfortrædende arbejde for de døde i Kirkens templer. Sådanne tjenestegrene øges, efterhånden som Kirken vokser.

Præsident Heber J. Grant roste ædelmodigt kvinderne, da han sagde: „Jeg erkender, at uden kvindernes vidunderlige arbejde ville Kirken være slået fejl.“ (Gospel Standards, p. 150.)

Lige fra Kirkens første dage har kvinderne haft stemmeret i Kirkens anliggender. De har stemt side om side med mændene i alle spørgsmål, der forelægges Kirkens medlemmer til afstemning. Herrens vilje i denne sag kom tydeligt frem i en åbenbaring til profeten Joseph Smith, Oliver Cowdery og John Whitmer i Harmony, Pennsylvania, i juli 1830, tre måneder efter at Kirken blev organiseret, og hvori Herren sagde: „Og alting i kirken skal ske ifølge fælles samtykke. . .“ (L&P 26:2).

Denne indrømmelse var en fremskridts-ide i 1830, hvor ingen kvinder havde politisk valgret.

Det var ønsket om at øge den gavne, kvinderne kunne gøre i Kirken, der førte søstrene i Nauvoo til Profeten for at bede om lov til at lave en organisation. De havde været ivrige i deres tjeneste hver for sig, men som enkeltpersoner følte de sig stærkt begrænset i arbejdet. Det må have været en stor opmuntring for dem, da Eliza R. Snow, som havde været deres repræsentant hos Profeten i deres anmodning om en organisation, forelagde dem følgende betydningsfulde udtalelse fra Profeten: „Sig til søstrene, at deres tilbud er accepteret af Herren. . . Jeg vil organisere dem under Præstedømmet efter et Præstedømmemønstre.“

Sammen med Kirkens vækst og udbredelse er kvindernes arbejde blevet tusindfold mangedoblet det, som søstrene i Nauvoo udførte. Når vi tænker på de velsignelser, Sidste Dages Helliges kvinder nyder i vor tid — måske større end de velsignelser som nogen anden enkelt kvinde-sammenslutning nyder — må vi da ikke tro, at det, som vor tids kvinder yder, accepteres af Herren?

Kirkens lærdomme tillægger kvindens stilling værdighed, respekt og ansvar inden for Guds evige plan med sine børn. Evangeliet forkynder, at frelse og oplyselse i Faderens Rige er for alle de ærlige af hjertet i verden, enten de er mænd eller kvinder, gennem den enkeltes lighed mod de love og ordinanser, som Herren har oprettet, og hvorpå disse velsignelser hviler.

Selv om Præstedømmet kun gives til mændene i Kirken, deles dets fordele og velsignelser af deres hustruer og af hvert medlem i familien. Ældste John A. Widtsoe „I Præstedømmets ordinanser står mand og kvinde lige. Templets døre er åbne for hvert eneste trofast medlem af Kirken, og man skal lægge mærke til, at de højeste velsignelser i templet kun bekræftes på en mand og en kvinde — tilsammen. Ingen kan modtage dem alene. I Kristi Kirke er kvinden ikke underordnet manden, men hun er ligestillet med ham.“ (Relief Society Magazine, juni—juli 1943, p. 373.)

Ældste Bruce R. McConkie kom under en omtale af den lære, der findes i Lære og Pagter 131:1—4, med denne betydningsfulde udtalelse:

„. . . han (manden) kan ikke opnå en fyldte af glæde her eller af evig belønning hisset alene. Kvinden står ved hans side som medarving med ham til fylden af alle ting. Ophøjelse og evig formering er hendes lod såvel som hans.“ (Mormon Doctrine, Salt Lake City: Bookcraft, 1966, p. 844.)

Blandt Kirkens fremragende lærdomme er måske in-

gen mere ophøjet eller mere opmuntrende for kvinderne end læren om familie-enhedens evige beståen. Ifølge afdøde præsident J. Reuben Clark, Jun., har familien i et Sidste Dages Helliges hjem tre hovedfunktioner:

„For det første skal den sørge for, at dens medlemmer lever således, at de bliver i stand til at vende tilbage til inderkredsen i det celestiale hjem, hvorfra de kom: en bolig hos vor himmelske Fader og Moder gennem evighed.“

For det andet må den udføre sine pligter, sine rettigheder og funktioner således, at den endvidere bliver i stand til at grundlægge et celestialt hjem, som i en eller anden evighed herefter med hensyn til magt, muligheder og værdighed skal ligne det hjem, hvorfra vi kom, og hvortil vi skal vende tilbage.

For det tredje må den leve således, at den kan tage sig af de ånder, der endnu venter på at komme til denne jord for at få deres kædelige tabernakler; både legemer og sind skal være sunde, for de ånder, der kommer gennem dem, er de udvalgte ånder, som ved deres livsførelse under den første prøvetilstand har fortjent retten til at gå gennem den anden prøvetilstand, til at komme til retfærdige hjem, til de familier, der har den største værdi, giver de største løfter og de bedste muligheder; og denne familie skal sørge for denne ånd, som den indbyder til at dvæle ved familiens arne; den skal selv stille de strengeste krav til retfærdighed.“ (Relief Society Magazine, December 1940, p. 808.)

Når vi betragter en Sidste Dages Helliges familie, gør det indtryk på os at se den orden, hvorefter den er organiseret. Præsident Grant har sagt til os:

„De velsignelser og forjættelser, der følger med at begynde livet sammen for tid og evighed i et af Herrens templer, kan ikke opnås på nogen anden måde, og værdige unge mænd og kvinder, som begynder livet sammen således, finder, at deres evige fællesskab under den evige pagt bliver det grundlag, hvorpå fred, lykke, dyd, kærlighed og alle de andre af livets sandheder bygger.“ (The Improvement Era, April 1936, p. 199.)

Manden er ifølge guddommelig befaling „hovedet“ eller den præsiderende embedsmand: han er familiens forsørger. Kvinden er hans kammerat og hjælper; hun er den, som føder børnene og opdrager dem. I denne rolle har kvinden ikke blot sin guddommelige mission, men også sin største opfyldelse af livets formål. Denne guddommeligt forordnede fordeling af opgaverne med at danne, opretholde og beskytte familie-enheden gør, at den ene ikke er mindre vigtig end den anden, og når de respekteres i deres individuelle roller, lægger de den sikreste grundvold for familiens velbefindende.

Kvindens plads i Kirken, som er bestemt gennem guddommelig dekret, ændres ikke fra tid til anden. Den ligger fast. Den er den samme i dag som i går, og den vil være den samme i morgen. Når kvinden forstår sin plads og de funktioner, som Gud har bestemt, vil opfyldelsen af hendes livs formål blive den rigest mulige, og hun vil kunne opnå de største, evige belønninger. Velsignet over alle kvinder i verden er de kvinder i Kirken, som har denne kundskab. ○

Den præsiderende biskop taler til ungdommen om

hvad et navn kan betyde

En viis far rådede engang sin søn, der var indkaldt til tjeneste i hæren, med disse ord: „Min søn, når du rejser hjemmefra, vil du opdage, at du er din egen herre; du må selv tage dine bestemmelser. Husk at du bærer mit navn. Jeg har prøvet at leve mit liv på en sådan måde, at jeg ikke har tilmudset det eller bragt skam over det. Jeg forventer det samme af dig.“

Skrifterne indeholder lignende råd givet i fortiden af en anden viis far. Helaman, en af de nephitiske overdommere, havde opkaldt sine to sønner efter deres forfædre Lehi og Nephi. Da disse to mænd stod for at skulle hellige sig missionærarbejdet, huskede de på de ord, deres far, Helaman, havde talt til dem:

„Se, mine sønner, jeg ønsker, at I skal huske at holde Guds bud, og I skal forkynde disse ord for folket; se, jeg har givet jer vore første forældres navne, som kom ud af Jerusalems land; og dette har jeg gjort, for at I, når I tænker på jeres navne, at I da kan erindre dem, og at I, når I erindrer dem, da kan erindre deres gerninger, og at I, når I erindrer deres gerninger, da kan vide, hvorfor det er sagt og ligeledes skrevet, at de var gode. Derfor ønsker jeg, mine sønner, at I skal gøre det, der er godt, så at der kan siges og skrives om jer, ligesom der blev sagt og skrevet om dem.“ (Helaman 5:5—7)

Enhver ung mand og kvinde har et navn, som han eller hun bør ære. Vort navn repræsenterer os over for vore medmennesker; det kommer til at stå for det, vi er. Vore opgave er at få det til at svare til, hvad der er rent, sundt og godt.

Gennem historien har navne altid haft en særlig betydning. I Roms tidligste historie fik unge mænd aldrig et personligt navn, for de iførte sig mandstogaen eller mandstraget. Disse personnavne havde særlig betydning og blev udvalgt for at fremhæve den unges mands karakter.

I skrifterne finder vi, at Herren forandrede navnene på trofaste mænd, for at udvælge dem til endnu større opgaver. Således var det tilfældet med Abram, som fik navnet Abraham — fader til en mangfoldighed — og med Jakob, der blev kendt som Israel — Guds fyrste.

For at ære dit navn, behøver du ikke at udføre heltegerninger, der vil vinde bifald fra store forsamlinger; du

skulle hellere leve sådan, at dit eksempel påvirker andre til at gøre godt. Det er almindeligvis de tilsyneladende små og simple ting, der til syvende og sidst gør dit navn ære. Jesu liv er fyldt med tilfælde, hvor Mesteren udførte handlinger, der forblev upåagtet af de lærde på Hans tid. Præsident David O. McKay har sagt: „Når historikere omtaler Kristus, beskriver de Ham ikke som én, der har haft succes på nogen af de områder, hvor mænd og kvinder almindeligvis vinder hyldest.“

Du kan allerbedst ære dit navn ved at udføre jævne handlinger, der giver udtryk for venlig omsorg, og således ærer dem, der har givet dig deres gode navn. Nogle mennesker overser undertiden denne lejlighed til at ære deres forældre. Unge mennesker, som opfører sig venligt og ordentligt over for venner og bekendte, er til tider gnavne, ja endog barnagtige og respektløse over for forældrene hjemme. Det er et tegn på modenhed, når en person er venlig og omgængelig i sit hjem og viser respekt over for sine forældre og andre familiemedlemmer. Ved at være omgængelig og venlig i sit hjem, kan et ungt menneske ære sit navn mellem dem, der betyder mest for ham, nemlig hans forældre og familie.

Du bør vogte dit navn mod alle urene ting. Du må aldrig besmitte det med grim tale, brutalitet, hovmodighed eller dårlig opførsel. Dit navn vil blive en prøve på, hvad du er. Ligesom navnene Judas, Jesabel og Hitler står for noget ondt, og navnene Jesus, Moses og Lincoln er forbundet med retfærdighed og storhed, således vil dit navn komme til at angive, hvilket menneske du er. Dit navn siger ikke kun, hvem du er; det siger også, hvad du er. Hvad dit navn står for, bør være af stor betydning for dig. Du kan ære dit navn ved at gøre det, som Helaman rådede sine sønner til: „Gør godt, så det må blive sagt om jer, som der er blevet skrevet om dem — at de var gode.“ ○

SONDAGSSKOLE

Planlæg din lektiepræsentation

AF REX D. PINEGAR

2. del

Mange dygtige lærere erklærer, at grunden til deres succes er, at de følger en systematisk planlægnings-metode. I del I af „Planlæg din lektiepræsentation“ blev der foreslået en rettesnor, som man kunne følge, når man planlagde sin lektie. Du vil se, at nedenstående kontrol-liste nøje følger denne rettesnor.

En kontrolliste skal være klar, så du altid kan ty til den, medens du arbejder med forberedelsen. Sæt den op på et iøjnefaldende sted, der hvor du forbereder dine søndagsskolelektioner. Før du læser lektiematerialet, læser du hurtigt kontrollisten igennem for at have planlægnings-metoden i frisk erindring. Det, at du har listens punkter i frisk erindring, vil øge din effektivitet i planlægningen, og

det vil afkorte den tid, som kræves for at forberede en fremragende lektie.

Umiddelbart efter at du har præsenteret lektionen; kigger du igen kontrollisten igennem. Dette hjælper dig til at foretage en bedømmelse af din lektiepræsentation, medens du endnu har den i frisk erindring. En sådan selvbedømmelse er en udmærket ansporing til at forbedre din undervisning.

KONTROLLISTE FOR LEKTIEPLANLÆGNING

Før præsentationen

Besvar følgende spørgsmål medens du forbereder dig og igen lige før præsentationen:

	Ja	Nej
1. Har jeg fundet frem til lektionens hovedpunkt (det evangeliske princip), som eleverne skal lære?	—	—
2. Kan jeg beskrive lektieformålene klart og forståeligt?	—	—
3. Har jeg forberedt: a. mig selv åndeligt til at give lektionen? b. passende materialer, som jeg kan bruge i undervisningen?	—	—
4. Har jeg gennemtænkt elevernes behov a. som en gruppe? b. hver for sig?	—	—
5. Har jeg truffet foranstaltninger til at FREMSTILLE eller VISE den tanke eller det evangeliske princip, der undervises i?	—	—
6. Har jeg truffet foranstaltninger til at lade eleverne DISKUTERE den tanke eller det evangeliske princip, der undervises i: a. indbyrdes? b. med mig?	—	—

7. Har jeg truffet foranstaltninger til at lade eleverne ANVENDE de evangeliske principper, der bliver undervist i?
a. i klassen?
b. når klassen er forbi?	Ja Nej
8. Har mine planer omfattet en OPGAVER?	— —
9. Har jeg sørget for alle de nødvendige materialer til at kunne undervise effektivt i denne lektie?	— —

Efter lektiepræsentationen:

For at være sikker på en god kritik af din lektiepræsentation kan du spørge dig selv:

1. Har jeg brugt kontrollisten for at bedømme min lektiepræsentation?	Ja Nej
2. Har jeg bedømt min lektie sammen med den besøgende tilsynsførende?	— —

Den dag, der ikke mere er begejstring, kærlighed, tilbedelse eller hengivenhed mellem menneskene, lad os da grave os ned i jorden lige til midten, anbringe 500 milliarder tønder krudt dér og lade dem springe i tusinde stykker som en bombe midt ude i firmamentet.

Alfred de Vigny
(1797–1863)

Fællesrecitation, den 5. oktober 1969

De to skriftsteder bør læres udenad i løbet af august af eleverne i kursus 15 og 19. Hver klasse reciterer et skriftsted ved søndagsskolens forprogram fastesøndag.

Kursus 15

(Jesu første tolv apostle blev kaldet af Ham til at prædike Evangeliet og helbrede de syge)

„Og han indsatte tolv til at være hos ham, og for at han kunne udsende dem til at prædike med magt til at uddrive de onde ånder.“ (Markus 3:14-15)

Kursus 19

(Den første betingelse for en dag at komme i Guds nærhed er tro; tillid til at Han eksisterer, og at Han elsker og velsigner sine børn.)

„Men uden tro er det umuligt at have hans velbehag; thi den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og Jønner dem, der søger ham.“ (Hebr. 11:6)

Nadververs for september

Senior Søndagsskolen

„... Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund.“ (Matt. 4:4)

Junior Søndagsskolen

„... det, der er godt, kommer fra Gud...“ (Alma 5:40)

Robert Cundick

GUF er stedet . . .

I GUF blandes ungdommens tjenstvrigthed med en del modenhed, og resultatet er åndelige og kreative erfaringer for alle deltagende parter. Statistikken, der blev givet ved den sidste Generalkonference, viser, at mere end 300.000 unge kvinder og 300.000 unge mænd nu er aktivt engageret som medlemmer af denne organisation.

Sidste år blev følgende resolution præsenteret til minde om 100 års dagen for UKGUF's organisering. Den blev accepteret af mænd og kvinder, der ved, hvad GUF har betydet for dem selv såvel som for de unge hele verden over. Selv om denne resolution henvender sig til kvinder, har dens grundlæggende principper også bud til mændene.

„En samlet resolution af den 38. lovgivende forsamling i staten Utah anbefaler Unge Kvinders Uddannelses-Forening på grund af dens konstruktive og værdifulde indflydelse på ungdommen i dag og gennem de sidste 100 år. Det er af staten Utahs lovgivende forsamling blevet besluttet:

EFTERSOM det er 100 år siden — den 28. november 1869 — at Brigham Young, Utahs guvernør, samlede sine ældste døtre i en stue i „Lion House“ og organiserede dem i den daværende Retrenchment Association, der senere er blevet kendt som Unge Kvinders Gensidige Uddannelses-Forening, og formanede dem til at „holde sig fra alle de ting, der er dårlige og gøre fremskridt inden for alt, hvad der er godt og smukt“ og

EFTERSOM denne forening, der har fulgt disse idealer i 100 år, nu er organiseret i hvert amt i staten Utah, hver stat i USA og i mange fremmede lande, og

EFTERSOM mange hjem i Utah er blevet, bliver og vil blive styrket gennem pigernes deltagelse i gode og opløftende aktiviteter i en udstrækning, der fremgår af følgende statistik fra sidste år:

6.000 danse blev arrangeret af GUF.

22.000 piger lærte at udtrykke sig bedre ved at deltage i GUF's tale-festivaler og oplæsninger.

14.000 piger blev bedre forberedt på livet og nød naturens enestående værdier ved at deltage i UKGUF-lejre i Utah.

24.000 piger deltog i GUF-dramaaktiviteter og roadshows.

Flere tusinde blev fysisk stærkere og lærte at være sammen med andre ved at spille med på GUF's softball-hold, basketball-hold, volleyball-hold og deltage i andre sportsgrene.

EFTERSOM denne organisation nu går i sit 100 år, LAD DET DERFOR VÆRE BESLUTTET, at den 38. lovgivende forsamling i staten Utah gennem en enig forsamling udtrykker sin beundring over for funktionærerne og lærerne — tidligere og nuværende — i Unge Kvinders Gensidige Uddannelses-Forening og anbefaler organisationens idealer, der består af at opbygge en bedre kvindelighed, bedre hjem og en bedre stat. Vi udtrykker tillid til de evner, den nobelhed og den høje idealisme, som det store flertal af unge mennesker i vor stat er i besiddelse af. Vi ønsker jer alle — unge, lærere og ledere — et vellykket fødselsdagsår.“

De udtalelser, der fremsættes heri, er ikke blot ord, trykt på et stykke papir, men kendsgerninger fra en række levende erfaringer.

Eksemplerne kunne tages fra en UKGUF eller en UMGUF hvor som helst i verden, men vi skal blot fortælle om to her. I Ensign 3. ward i Ensign stake i Salt Lake City, Utah, blev et 3-akts stykke „The Miracle Worker“ instrueret og præsenteret af en stab af unge mennesker, alle på 19 år eller derunder. Det var virkelig en oplevelse at se dette stykke, der blev talentfuldt opført.

„The Miracle Worker“ er ikke et ukendt stykke. Det er blevet opført på teatre og i biografer i mange lande. Det fortæller om den amerikansk fødte Helen Keller, der udviklede og opnåede anerkendelse ved at overkomme sit dobbelte handicap (hun kunne hverken se eller høre). På grund af sin trofaste veninde, Anne Sullivan, fandt miraklet sted, da Helen udtalte sit første ord: vand.

Da tæppet gik ned efter denne dramatiske opførelse, var der et øjebliks stilhed, og så fulgte et bragende bifald, hvor hele forsamlingen rejste sig og hyldede de unge mennesker.

Disse unge var fra GUF. Instruktøren, der var en ung mand på 19 år, modtog en missionskaldelse blot to uger efter forestillingen. Anne Sullivan blev spillet af en ung pige på 17 år. Scene-udsmykningen var smukt udført. Biskoppen i Ensign 3. ward sagde i en tale under det følgende faste- og vidnesbyrds møde: „Dette GUF-stykke

har haft større indflydelse på at forene wardets medlemmer end noget andet, vi har udført.“

I foråret og i de tidlige sommermåneder afholdtes mange danse-festivaler i Kirkens warder, stave, grene og distrikter. Nogle af dem afholdtes i forbindelse med det traditionelle Guld og Grønt bal. Et medlem af Generalbestyrelsen, der havde været på et officielt besøg ved et sådant bal, kom med følgende udtalelse: „Disse vidunderlige unge mennesker lægger simpelthen hele deres styrke i at gøre en sådan festival så vellykket som muligt.“

Floor shows forberedes, og dekorationerne varierer fra enkel skønhed til overdådig elegance. For eksempel afholdtes der et bal med japanske motiver som dekorationer. Der var små broer over kunstige vandstrømme. Loftet var draperet med orientalske motiver. Pigerne, der serverede forfriskningerne, var iført smukke kostumer bestående af lange kitler med mandarinkraver.

Kirkens danse-komité ligger inde med utallige beskrivelser af danse-festivaler holdt i Skandinavien, de slovakiske lande, England, Irland, Skotland, Hawaii, Samoa, Asien og i de Sydamerikanske lande. GUF-budgetterne i alle lande er begrænsede, men de unge udnytter deres skabende evner og fremstiller virkelig smukke dekorationer.

Verdens kirkelige og regerende autoriteter beundrer de gode resultater, der opnås med de unge, når de er aktive i GUF. ○

Jeg kan undertiden længes efter at tegne landskaber for at forfriske mig som efter en lang spadseretur, og jeg ser i hele naturen, f. eks. i træerne, udtryk og så at sige sjæl. En række piletræer har somme tider noget som en procession af vajsenshusbørn. Det unge korn kan have noget uudsigeligt rent og blidt, der bevæger en på samme måde som f. eks. et sovende barns udtryk.

Det nedtrådte græs langs en vej har noget udmattet og støvet over sig som befolkningen i et arbejderkvarter. Da det nylig havde sneet, så jeg en lille klump savojkål, der stod og var rigtig forfrossen, den mindede mig om en lille gruppe koner, jeg en tidlig morgen havde set stå i en kælderbutik, i deres tynde frakker og gamle sjæler . . .

Hvor kan det gøre et menneske godt, når det er i dårligt humør, at gå en lang tur langs den øde strand og se ud over det grågrønne hav med de lange, hvide bølgestrøber. Man har jo et behov efter noget stort, noget uendeligt, noget hvori man kan se Gud, man behøver ikke at søge det så langt borte, jeg synes, jeg har set noget dybere, uendeligere, evigere end et ocean i øjnernes udtryk hos et lille barn, når det vågner om morgenen og skriger og ler, fordi det ser solen skinne i sin lille vugge. Hvis der er et „skær fra det høje“ kan man måske finde det der.

(Vincent van Gogh, 1853-1890.)

Ny missionspræsident for den danske mission

Til ny præsident for den danske mission har Det Første Præsidentskab kaldet *Paul L. Pehrson*, som sammen med sin hustru, *Ruth Elisa Ellefsen Pehrson*, og en 16 år gammel søn er ankommet til Danmark.

Paul Little Pehrson, som er ejer af *Pehrson's Butikker* i Salt Lake-området, har tjent i højrådet i tre stave, *Park, Wilford* og *Valley View*, og også som biskop for *Valley View 6. Ward*. Han har været medlem af *Sugar House Handelskammer* og *Sugar House Rotary Club*, og direktør for og en af ejerne af *Granite National Bank*.

Præsident *Pehrson* er født i *Pleasant Green, Salt Lake County*, den 9. juni 1908 som søn af *Nels Frank* og *Estella Little Pehrson*, og fik sin uddannelse i skoler i *Salt Lake County*.

Pehrson har arbejdet som missionær i Danmark for ca. 35 år siden.

Den 27. september 1933 viedes han i *Salt Lake Templet* til *Ruth Elisa Ellefsen*, og de har syv børn.

Søster *Pehrson* er datter af *Elias* og *Jondina Hilland Ellefsen* og er født den 10. september 1911 i *Chicago, Illinois*. Hun har arbejdet i forskellige ledende stillinger i *Primaryforeningen*, og var indtil sin afrejse til Danmark sekretær i *Valley View 10. Ward's Hjelpeforening*.

De danske søskende byder præsident *Paul L. Pehrson*, hans hustru og deres søn velkommen til Danmark!

Ved missionspræsidentparrets afløsning

Ved missionspræsidentparrets
afløsning

„De kom, de så, de sejrede.“
Disse ord kan i sandhed bruges om
Don L. og *Marva Christensen*.

Tre år er nu gået fra den dag, I
satte foden på dansk jord og overtog
ledelsen af den danske mission.

Tre år er gået med lynets hast —
men tre uforglemmelige år, hvor store
og vidunderlige ting er sket. Tre år,
hvor Evangeliets ånd har brændt i den
danske mission. Hvor Profetens be-
faling, at „hvert medlem en mission-
ær“ tilfulde er blevet udført. — Og
hvor vi danske medlemmer har fået
den inderlige glæde det er at dele
Evangeliet med andre, takket være
jeres strålende eksempel.

Med taknemmelighed i vore hjer-
ter tænker vi på jeres entusiasme og
kæmpeenergi for at udbrede kends-
skabet til „Jesu Kristi Kirke af Sidste

Dages Hellige“, så *Kirkens* navn nu
er kendt af hundredtusinder, så folk
ved, hvad vi står for, når „*Mormon-
kirken*“ kommer på tale.

For de uforglemmelige oplevelser
vi alle har haft, når tanken falder på
juleudstillingerne, åbent-hus-pro-
grammet, Danmarks *Mormonkor*, og
nu til slut den succesfulde optræden
af vore medlemmer i *T.V. ved Rebild-
festen*.

Disse ting, kædet sammen med
jeres enestående organisatoriske ta-
lenter og evner, der har fået alle *Kir-
kens* programmer til at blomstre i
fuldt flor, — jeres fine menneske-
lige egenskaber, jeres kærlighed og
aldrig svigtende hengivenhed for

DANMARK og alle os danske sø-
skende, har gjort, at vi fuldt og helt
har tabt vore hjerter til jer.

Jeg kan derfor på hele den danske
missions vegne sige inderlig tak til
jer, *Don* og *Marva Christensen*. —
Takke jer for 3 dejlige og lærerige år,
og for det sande og varme venskab,
der består imellem os.

I har vist strålende lederskab og
med flid og energi arbejdet utrætte-
ligt for Herrens sag.

Vi vil ikke sige FARVEL, men *PÅ
GENSYN* — for det er vort hjertes
ønske at se jer igen, og vi ønsker
for jer og jeres dejlige børn, at frem-
tiden må blive lys og lykkelig.

Vi ved, at Herren vil velsigne jer
i rigt mål, og må Gud være med jer,
til vi ses igen, er vor inderlige bøn
i Jesu Kristi navn. AMEN.

Ex-rådgiverne
Verner Buur og *Benny Linden*

Rebildfesten 1969

Oprindelig inspireret, tilbage i 1912, af den tanke at skabe en sammenkomst for taknemmelige amerikanere af dansk afstamning — som også hjalp med til at opbygge Amerika — og deres familie i det gamle land, har disse årlige Rebildfester udviklet sig til at blive et helligt sted for frihed.

Rebildfesten 1969 var også et helligt sted for frihed, den trined der findes i Jesu Kristi Evangelium. Bogstavelig talt millioner af danskere frydede sig, da de så Danmarks Mormonkor bære vidnesbyrd om det levende Evangelium gennem deres sang, som blev transmitteret af det danske fjernsyn. Dansk-amerikanere modtog festlighederne over kortbølge til New York, og transmission via Telstar til fjernseerne blev diskuteret. Hvilket vidunderligt gennembrud for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Danmark! Vi er i sandhed taknemmelige for de 15 minutters fjernsynstid, der blev givet „mormonerne.“

Gæstetaleren, professor Hubert H. Humphrey, De Forenede Staters tidligere vicepræsident, var så imponeret over vort smukke kors sang, at han straks efter at festlighederne var ovre, greb korets præsident, Henri Olsens hånd og sagde: „Jeg vidste ikke at I var her!“ idet han troede at de var en del af det verdensberømte Mormon-Tabernakelkor.

Efter at vore dygtige danske Mormon-folkedansere havde danset, udtrykte mr. Humphrey i sin tale, at „jeg frydede mig ved at se danske Mormon-folkedansere danse på den måde jeg holder af at se folkedanse blive danset. Det er min form for dans.“ Om aftenen blev folkedanserne opfordret til at danse i 20 minutter i Kildeparken ved et særligt program, „Borgmester for en dag“, arrangeret af Aalborg by.

Da præsident Christensen præsenterede sig for mr. Humphrey som præsident for den danske mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages

Hellige, udbød mr. Humphrey: „Nogle af mine bedste venner er mormoner“. Præsident Hugh B. Brown, første rådgiver i Det Første Præsidentskab, og mr. Humphrey er gamle venner. M. Humphrey omtalte, at han ringede og gratulerede Præsident David O. McKay på hans sidste fødselsdag.

15,000 mennesker, der var tilstede ved Rebildfesten, gav deres bifald tilkende, da folkedanserne dansede Salty Dog Rag, Mary Bee, Cumberland Long 8 og andre af deres yndlingsdanske.

Alle i Rebildbakkerne talte om

„Mormonerne“. Nogle amerikanere hørte man sige: „Jeg vidste ikke, at mormonerne også var her, de er allevegne!“ Danske pædagoger var samlet i år, da Rebildfestens emne var „Uddannelse, teknologi, og udveksling af disse ting til udvikling af international forståelse og fred.“ En af disse pædagoger bemærkede til vore missionærer: „Mormonkirken gør sandelig noget for de unge. Vi er heldige, at vi har en sådan organisation aktiv her i Danmark.“

Erik Emborg, præsident for Rebildfesten, udtrykte sin taknemmelighed til korets medlemmer og folkedanserne for deres strålende præ-

station, og garanterede dem, at alle der var tilstede i høj grad havde nydt deres musik og dans.

„Et godt træ kan ikke bære slette frugter, og et dårligt træ kan ikke bære gode frugter. Ethvert træ, der ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden. Altså: af deres frugter skal I kende dem.“ (Matt. 7:18-20)

Af de gode frugter af det smukke Danmarks Mormonkor og de dygtige danske Mormonfolkedansere lærte danskerne derfor at kende og erkende frugterne af mormonismen gennem Rebildfesten 1969.

L. R. J.

Bryllup i Rønne

Den 22. maj viedes søster **Hanne-Lis Lundgren** til **Villy A. Jensen**. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i Horsens

Den 23. maj viedes søster **Lissy Grethe Pedersen** til broder **Bjarne Pedersen**. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllupper i København Nordre Grøn

Den 23. maj viedes søster **Linda Ricarda Camera** til broder **Claus Svarrer Ljungström**. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Den 24. maj viedes søster **Lisbeth Rugaard Olsen** til broder **Ole Aarenstrup**. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Den 21. juni viedes søster **Joyce Marion Windfeld Schmidt** til **Bo Carlsøn**. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

FØDSELSDAGE:

Vi siger til lykke til følgende søskende: **Anders Mathiasen**, Aarhus, 70 år den 1. oktober.

Mary Cecilie Bogdahn, Esbjerg, 70 år den 2. oktober.

Edith Thyra Jensen, Borups alle 209, København, 70 år den 4. oktober.

Rinda Juhl, Nørrebrogade 153, København, 70 år den 11. oktober.

Carl Kjærrunggaard, Klokkebydet 34, København, 85 år den 15. oktober.

Anker Juhl Sloth, Aarhus, 70 år den 17. oktober.

Ingeborg Kirstine Søgaard, Aarhus, 70 år den 19. oktober.

Anna Orbe, Tartinisvej 34, København, 65 år den 23. oktober.

Niels Chr. Arthur Nielsen, Thorsgade 14, København, 85 år den 25. oktober.

MISSIONÆRAFØLSNINGER

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

23. maj:

James Andersen fra Las Vegas, Nevada, efter sidst at have arbejdet i Odense.

4. juni:

Warner og Faun Christensen fra Provo, Utah, efter sidst at have arbejdet i Missionshjemmet.

21. juni:

Bernd Larsen fra Odense, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

Claus Zimmermann Pedersen fra Kokkedal, Nordsjælland, efter sidst at have arbejdet i Fredericia.

23. juni:

Kirsten Overgaard fra Birkerød, Nordsjælland, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

Gerda Christensen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Horsens.

Fødselsdag i Slagelse. Tirsdag den 3. juni havde vi den store glæde i Slagelse Gren at kunne fejre vores allesammens søster Ingeborg Nielsens 75 års fødselsdag. (Selve fødselsdagen var den 31. maj). Hjælpeforeningen bød på hamburgerryg og is. På grenens vegne vil vi gerne sige søster Nielsen tak for den vidunderlige ånd og den store støtte hun har bragt vor gren i snart en menneskealder. Så længe vi har en søster som hende, vil der være velsignelser fra Herren at finde i Slagelse. Slagelse Gren.

Missionærrankomster:

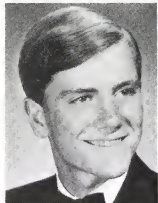
Følgende missionærer er ankommet til den danske mission den 14. juni:

Elvis Craig Evans fra Sandy, Utah, beskikket til at arbejde i Aalborg.

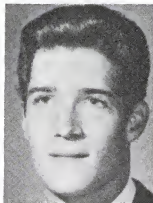
Kenneth N. Christopherson fra Lone, Oregon, beskikket til at arbejde i Taastrup.

Jay Alma Jensen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Glostrup.

Mark Millett fra Phoenix, Arizona, beskikket til at arbejde i Rødovre.

Curtis L. Parker fra Hooper, Utah, beskikket til at arbejde i Valby.

Roland Craig Madsen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Søborg.

Warren Nielsen fra Garland, Utah, beskikket til at arbejde i Herlev.

Richard Johnson fra Springville, Utah, beskikket til at arbejde i Søborg.

Dan Cal Choate fra Clearfield, Utah, beskikket til at arbejde på Nørrebro.

Ray Christensen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Hellerup.

DÅB:**Rønne:**

4. januar:

Susanne Elisabeth Lundgren, døbt af broder Jens O. Lundgren, håndspåbyggelse ved ældste Robin B. Burgon.

København Gren:

24. maj:

Betty Vilhelmine Olsen, døbt af ældste Robert Egan, håndspåbyggelse ved broder Svend Aage Christensen.

John Pedersen, døbt af ældste David Olsen, håndspåbyggelse ved ældste Arlyn Whipple.

Joy Pedersen, døbt af ældste Stephen Carman, håndspåbyggelse ved ældste David Olsen.

Agnes Pedersen, døbt af ældste David Olsen, håndspåbyggelse ved ældste Stephen Carman.

Gert Pedersen, døbt af ældste Stephen Carman, håndspåbyggelse ved broder Svend Aage Christensen.

13. juni:

Kaj Jensby, døbt af ældste Jerome Andersen, håndspåbyggelse ved samme.

Aarhus:

22. maj:

Arne Kristensen, døbt af ældste Thomas E. Hughes, håndspåbyggelse ved ældste Gunnar M. Knudsen.

Aalborg:

31. maj:

Jonna Annette Nielsen, døbt af ældste Bernd J. Larsen, håndspåbyggelse ved ældste Richard D. Olsen.

Per Højmark Steffensen, døbt af broder Magnus H. Steffensen, håndspåbyggelse ved broder Johannes Klausen.

7. juni:

Angelic Brask Pedersen, døbt af ældste Mark B. Thompson, håndspåbyggelse ved broder Frode Othenius Madsen.

Bente Kamilla Johansen, døbt af ældste Dale Sherrow, håndspåbyggelse ved ældste Bernd J. Larsen.

Haderslev:

31. maj:

Peter Christensen, døbt af ældste John A. Larsen, håndspåbyggelse ved ældste Rodney G. Garner.

Margrethe Christensen, døbt af ældste John A. Larsen, håndspåbyggelse ved ældste Rodney G. Garner.

Kathrine Uldall, døbt af ældste John A. Larsen, håndspåbyggelse ved ældste Rodney G. Garner.

Odense:

6. juni:

Svend Erik Nissen Jensen, døbt af ældste Steven J. Rallison, håndspåbyggelse ved broder Jens Ole Byskov.

Grethe Helene Michaelsen Jensen, døbt af ældste Ross W. Andersen, håndspåbyggelse ved samme.

Margit Ely Jensen, døbt af ældste Elvin J. Thomsen, håndspåbyggelse ved ældste Steven J. Rallison.

Arne Jensen, døbt af ældste Elvin J. Thomsen, håndspåbyggelse ved ældste Ross W. Andersen.

Keld Jensen, døbt af ældste Steven J. Rallison, håndspåbyggelse ved ældste Elvin J. Thomsen.

Torben Jensen, døbt af ældste Ross W. Andersen, håndspåbyggelse ved ældste Steven J. Rallison.

Esbjerg:

7. juni:

Bent Danielsen Jensen, døbt af ældste Alan L. Petersen, håndspåbyggelse ved ældste Arthur Christensen.

Agnes Westergaard Jensen, døbt af ældste Alan L. Petersen, håndspåbyggelse ved Arthur Christensen.

ORDINATIONER:**København Gren:**

20. april:

Simon Thye Johansen ordineret til diakon af broder Niels Johansen.

17. maj:

Thomas Johannes Thomsen Dige ordineret til præst af broder Jens Kristoffersen.

Preben Devantier Jensen ordineret til præst af broder Jens Kristoffersen.

Peter Wejvardt Jensen-Bech ordineret til præst af broder Ole P. Petersen.

Johan Stenholm Kock ordineret til præst af broder Ole P. Petersen.

18. maj:

Johannes Albert Nielsen ordineret til diakon af broder Jens Kristoffersen.

1. juni:

Peter Christian Krolmer ordineret til diakon af broder Ole P. Petersen.

Silkeborg:

26. januar:

Vagner Kristensen ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Odense:

13. maj:

Carsten John Larsen ordineret til præst af broder Jørgen Larsen.

18. maj:

Claus Henning Solbjerg Nielsen ordineret til diakon af broder Edmund Peter Nielsen.

8. juni:

Lars Frees Hornemann ordineret til lærer af broder Preben Olesen.

Aalborg:

25. maj:

Keld Jensen ordineret til diakon af Børge Klitgaard.

Tommy Holst Jensen ordineret til diakon af broder Verner Leo Jensen.

VELSIGNELSER:**Rønne:**

6. april:

Karl Rønholdt Madsens og Elise H. Hansen Madsens datter, **Sanne H. Rønholdt Madsen**, velsignet af ældste James C. Miller.

Horsens:

1. juni:

Henning Jensens og Grete Elisabeth Sørensens Jensens datter, **Helle Dam Jensen**, velsignet af sin fader.

Aalborg:

1. juni:

Magnus Højmark Steffensens og Birthe Marie Højsgaard Steffensens datter, **Tina Steffensen**, velsignet af sin fader.

Odense:

1. juni:

Benny Uffe Kristensens og Anne-Lise Jepsen Larsen Kristensens datter, **Charlotte Vibeke Kristensen**, velsignet af broder Charles Jepsen Larsen.

6. Juni:

Svend Erik Nissen Jensen og Grethe Helene Michaelsen Jensens søn, **Ole Reinholdt Jensen**, velsignet af broder Jens Ole Byskov.

Ildfluer

Livets vildfarelser råber på den miskundelige skønhed, som kan stemme deres afsondrethed til harmoni med helheden. Tagore (d. 1941)

Rettelser:

I STJERNEN for juli 1969 er der på side 239 under DÅB: Aalborg sket en beklægtlig fejl. Der står: Marie Winnifred Andersen, døbt af Børge Klitgaard, håndspåbyggelse samme. Dette er forkert, idet der skal stå:

Marie Winnefred Andreassen, døbt af broder Camillo Madsen, håndspåbyggelse ved broder K. Børge Klitgaard. Fejlen bedes venligst undskyldt.

Fødselsdag:

Vi siger til lykke til:

Agnes Hansen, Rønne, 75 år den 11. september.

Lad os dog komme i gang!

af RICHARD L. EVANS fra De Tolvs Råd.

„Livet er“, sagde Benjamin Disraeli, „et forvirret foretagende, hvor det går op og ned“, og som Matthew Arnold tilføjede: „så er det sygt i sin forjægtethed og splittede bestræbelser.“ Der er tidspunkter, hvor vi allesammen føler os overbebyrdede med gæld, forpligtelser og med så mange ting, vi ikke får gjort, og disse ugjorte ting skaber bekymringer, problemer, og sommetider — ser det ud til — får vi også vor del af sorgerne. Vi spekulerer på, hvordan vi nu kan være alle de steder, vi burde være, møde forpligtelserne og bære vore byrder, og det ser ud, som om vi splitter os selv i for mange forskellige retninger, følger for mange veje på én gang — idet vi føler, at vi fuldfører eller ordner noget af det, som er under vor kontrol — det hele er blot en reorganisering af papirer, en reorganisering af problemer om og om igen. Til alt dette lyder der et venligt råd fra en ukendt kilde: „Bjerger, der betragtes på afstand, ser ud til at være ubestigelige, men de kan bestiges. Måden, man begynder på, er ved at tage det første skridt opad. Fra det øjeblik synes bjerget mindre højt. Skråningerne, der syntes så stejle på afstand, synes at blive mindre stejle, jo mere vi nærmer os dem.“ Enhver opgave synes lettere, hvis vi nærmer os dem med „en-ting-ad-gangen“-indstillingen. Et skridt — en begyndelse: at gøre noget ved det, at komme i gang — giver os forvisning om, at vi er på vej og at det er muligt at løse problemerne. For at citere et originalt ordsprog: „Hvis du jager to kaniner, vil de begge undslippe.“ Ingen kan klare alle ting på én gang. Vi må finde ud af, hvad der er vigtigt, hvad der er muligt og begynde hvor vi er, med hvad vi har. Og hvis vi begynder — og hvis vi fortsætter — så vil byrden, vi bærer, samt vore depressioner, bekymringer og tvivl, begynde at blive mindre og lettere at bære. Vi kan ikke gøre alting hele tiden, men vi kan gøre noget nu, og alene det, at vi gør det, vil hjælpe med til at løfte byrden og mindske bekymringerne. „Begyndelsen er“, sagde Platon, „den vigtigste del.“ ○